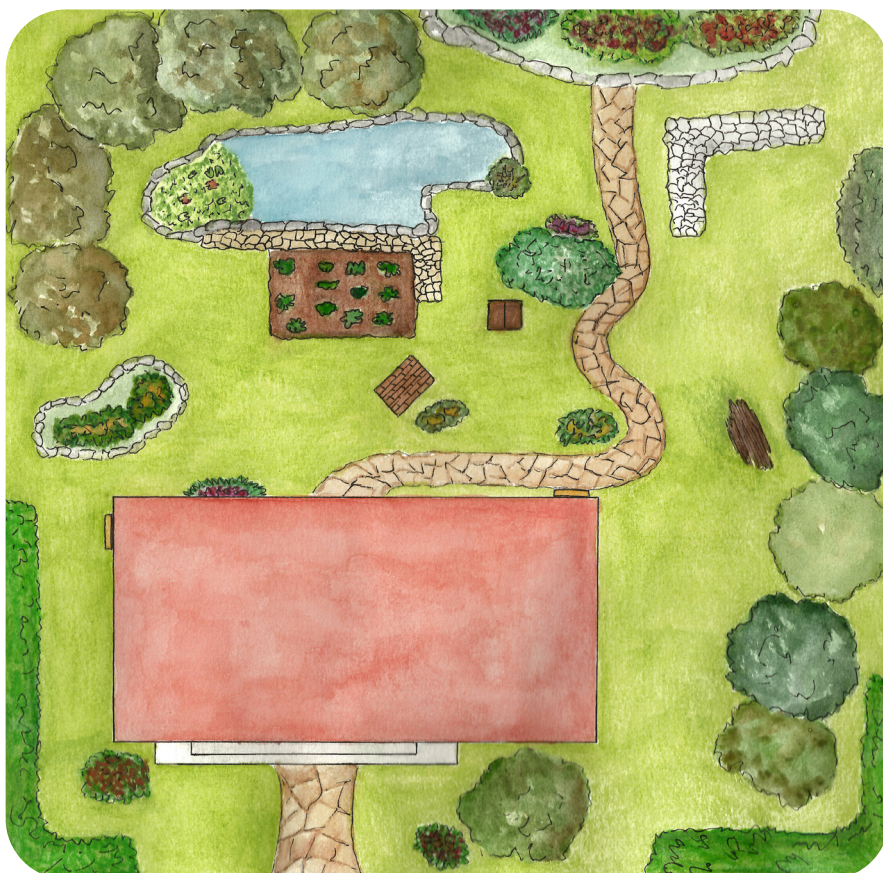

Importanța grădinii sălbatice

Grădina plantelor aromatice

Lavandă

Denumire științifică → *Lavandula spp.*

Caracteristici generale

Genul *Lavandula* include aproximativ 30 de specii originare din țările mediteraneene. Este un arbust peren, veșnic verde, care se adaptează bine diferitelor tipuri de sol. Produce inflorescențe în vârf, fiecare dintre acestea conținând un număr variabil de flori de culoare albastru lila-chiu cu un miros intens.

Cultivare

Este o plantă rustică, nu are nevoie de nicio îngrijire specială, îi place soarele, așa că trebuie plantată într-un colț însorit al grădinii și în sol bine drenat. Nu se teme de căldura verii, suportă și înghețuri severe și prelungite, se udă rareori.

Tundere

Este tăiată la sfârșitul verii pentru a îndepărta tulpinile uscate și în martie-aprilie pentru a stimula noi lăstari.

Legătura cu fauna

Lavanda atrage insecte polenizatoare precum albinele, bondarii și fluturii.

Grădina plantelor aromatice

Mentă

Denumire științifică → *Mentha spp.*

Caracteristici generale

Menta este una dintre cele mai cultivate plante aromatice din lume. Este o plantă erbacee perenă, ale cărei frunze au glande care produc uleiuri esențiale care îi conferă aroma sa caracteristică. Florile, albe sau roz-violet, sunt dispuse în inflorescențe. Înflorirea are loc primăvara și vara, dar poate dura până toamna.

Cultivare

Este o plantă care poate crește atât în plin soare, cât și în zonele umbrite, dar locurile mai luminoase îi permit să producă mai multe uleiuri esențiale. Este nevoie de udare regulată și generoasă în timpul verii. Majorității speciilor nu le place stagnarea apei, prin urmare, solul trebuie să fie poros. De asemenea, este foarte important ca solul să fie fertil, de aceea este bine să îl reînnoiți la fiecare 2-3 ani.

Tundere

Nu necesită tăierea regulată, doar părțile uscate sau deteriorate trebuie îndepărtate.

Legătura cu fauna

Menta atrage insecte polenizatoare, mai ales aparținând ordinilor Diptera și Himenoptera.

Grădina plantelor aromatice

Cimbrul

Denumire științifică → *Thymus spp.*

Caracteristici generale

Cimbrul este o plantă ce se găsește în toată Europa, în Anatolia, Asia Mediteraneană și Africa de Nord. Poate fi arbust erbaceu sau peren, de până la 40-50 cm înălțime. Frunzele sunt mici la aproape toate speciile, alungite și acoperite cu un puf gros. Florile alb-roz sunt purtate de inflorescențe sub formă de spic.

Cultivare

Trebuie plantat în locuri însorite, tolerează seceta, dar nu suportă stagnarea apei, mai ales iarna. Cimbrul se adaptează bine oricărui tip de sol.

Tundere

Nu necesită tăierea regulată, doar părțile uscate sau deteriorate trebuie îndepărtate.

Legătura cu fauna

Florile sale bogate în nectar sunt deosebit de apreciate de albine.

Grădina plantelor aromatice

Rozmarinul

Denumire științifică → *Rosmarinus officinalis*

Caracteristici generale

Este un arbust peren stufos, care poate ajunge până la doi metri. Rozmarinul are rădăcini adânci puternic ancorate în sol și tulpină lemnoasă. Frunzele tari sunt bogate în glande care secretă uleiurile responsabile cu aroma plantei. Florile albastru-violet sunt adunate în ciorchini și sunt prezente aproape tot anul.

Cultivare

Îi plac zonele însorite și calde, poate suferi în cazul temperaturilor foarte scăzute. Rozmarinul preferă solurile uscate, trebuie udat puțin, dar are nevoie de mai multă apă când este tânăr.

Tundere

Florile sale bogate în nectar sunt deosebit de apreciate de albine.

Legătura cu fauna

Nectarul florilor sale atrage insecte polenizatoare, în timp ce fructele sale sunt deosebit de apreciate de păsări precum mierla. Spinii de pe ramuri îl fac un arbust greu de străbătut, astfel încât să poată oferi protecție animalelor.

Grădina plantelor aromatice

Salvie

Denumire științifică → *Salvia* spp.

Caracteristici generale

Genus *Salvia* include peste 700 de specii de plante distribuite în întreaga lume. Este un arbust stufos peren, cu înălțime de la 30 până la 150 cm, cu tulpini foarte ramificate și lemnoase la bază, frunze verde-cenușiu, groase și cutate. Florile, purtate de inflorescențe, sunt de culoare albastru-violet și apar în vârful tulpinii primăvara-vara.

Cultivare

Expunerea sa optimă este în plin soare. Nu trebuie udată prea mult, stagnarea apei trebuie evitată, deoarece reprezintă principala cauză de pierire pentru plantă.

Tundere

Spre sfârșitul sezonului estival, după înflorire, ar fi indicat să tundem planta pentru a încuraja dezvoltarea unei noi vegetații.

Legătura cu fauna

Florile sale sunt deosebit de apreciate de către albine.

Peluza

Violeta de noapte

Denumire științifică → *Hesperis matronalis*

Caracteristici generale

Apare spontan de-a lungul marginilor drumurilor deluroase, pe câmpuri necultivate și în pădurile umede de la 0 la 1.200 m deasupra nivelului mării. Plantă erbacee perenă sau bienală cu creștere rapidă care, în plină dezvoltare vegetativă, depășește 90 de cm. înălțime. Florile violet emană un miros intens, mai ales după-amiaza și seara.

Cultivation

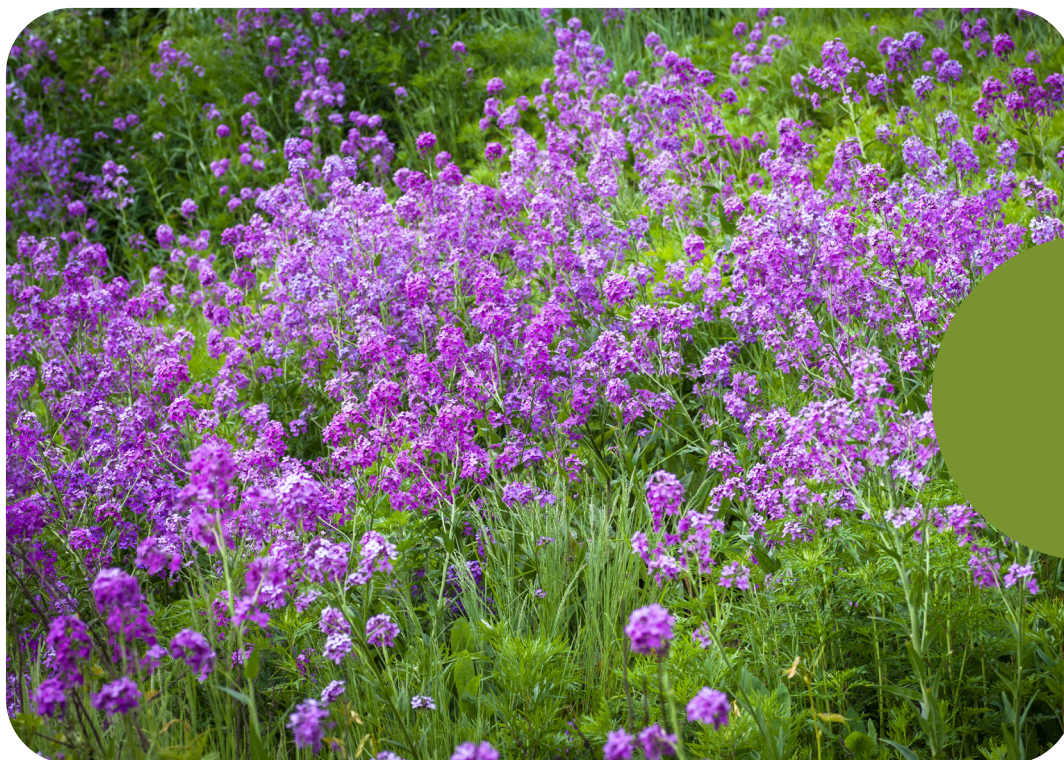
Semințele sunt plantate vara, răsadurile toamna. Pentru a produce multe flori, ar trebui cultivată în zone însorite. Nu-i place solul uscat și este foarte rezistentă la temperaturi de până la -20°. Trebuie cultivată pe teren deschis, alimentarea cu apă asigurată de ploaie este suficientă, dar uneori trebuie udată în perioada vegetativă, din martie până în octombrie.

Perioadă de înflorire

Mai - Iulie

Legătura cu fauna

Polenizare făcută de albine și fluturi.

Peluza

Veronica

Denumire științifică → *Veronica spp.*

Caracteristici generale

Este un gen destul de variabil, care poate fi găsit în natură în multe habitate diferite: de la zone mlăștinoase la pajiști montane. Plantă erbacee perenă, originară din Europa și Asia, de dimensiuni medii sau mari, care dezvoltă smocuri destul de compacte formate din tulpini erecte subțiri. Florile albastru-violet, adunate în panicule lungi de până la 25-40 cm înălțime, înfloresc la vârful tulpinilor.

Cultivare

Plantarea are loc primăvara. Expunerea ar trebui să fie în plin soare la latitudini și altitudini mari, iar acolo unde clima este mai caldă, în penumbră. Preferă frigul căldurii uscate, are nevoie de un sol bogat, destul de umed și bine drenat.

Perioadă de înflorire

Iunie – Octomber, în funcție de specie

Legătura cu fauna

Produce nectar din abundență, este o plantă frecventată de albine, bondari, fluturi și gândaci.

Peluza

Nu-mă-uita

Denumire științifică → *Myosotis spp.*

Caracteristici generale

Genul include aproximativ cincizeci de specii, majoritatea originare din Europa și Asia. Cu toate acestea, este o plantă cosmopolită. Planta perenă rustică se răspândește spontan pe pajiști, de-a lungul apelor și în poienile montane. Înălțime de aproximativ 30 cm, este o plantă tufoasă. Florile, în funcție de specie, variază de la albastru la roz până la alb cu centrul galben.

Cultivare

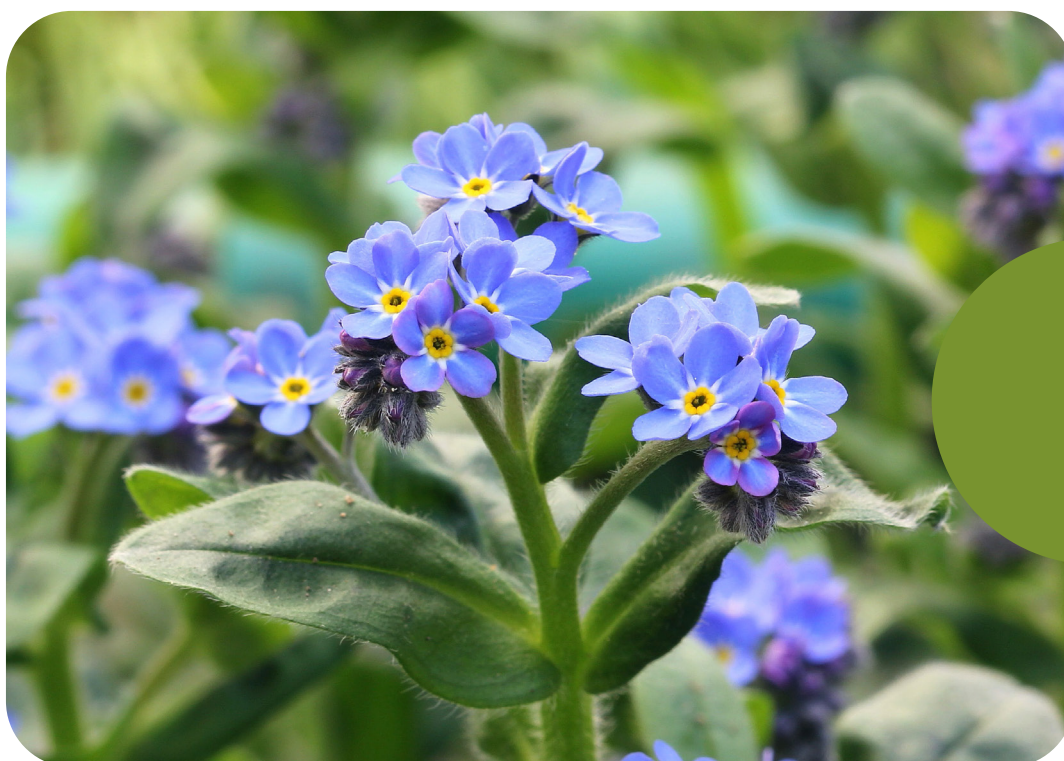
Semănatul trebuie făcut în septembrie, iar plantarea răsadului trebuie făcută primăvara. Este o plantă rustică ce se adaptează oricărui tip de sol, preferă solurile umede, dar bine drenate, îi plac locurile însorite, ferite de vânt.

Perioadă de înflorire

Aprilie - Septembrie

Legătura cu fauna

Polenizare făcută de albine și fluturi.

Peluza

Lumânărică

Denumire științifică → *Verbascum thapsus*

Caracteristici generale

Planta erbacee perenă sau bienală este capabilă să crească într-o mare varietate de habitate datorită variabilității sale genetice mari. Această plantă formează inițial o rozetă densă de frunze la nivelul solului și apoi din ea se ridică o tulpină înaltă pe care se vor forma flori, care poate ajunge la 85 cm. Florile sunt galbene cu anterele portocalii, dar la alte specii din genul *Verbascum* acestea pot fi roșii-purpurii, albastre și violet.

Cultivare

Se însămânțează primăvara. În schimb, plantarea trebuie efectuată fie toamna, fie primăvara. Plantă rustică, preferă o expunere destul de mare la soare sau în penumbră, tolerează bine frigul și seceta. Are nevoie de sol umed, dar bine drenat.

Perioadă de înflorire

De la sfârșitul primăverii până toamna

Legătura cu fauna

Florile sunt mult apreciate de către albine.

Peluza

Păpădia

Denumire științifică → *Taraxacum officinale*

Caracteristici generale

Plantă erbacee perenă cosmopolită, răspândită din zonele de câmpie până la aproximativ 2.000 de metri, crește până la 30 cm. Florile, tipice pentru Asteraceae, sunt compuse din ligule galben-aurii și sunt susținute de tulpini lungi din care iese un lichid alb. Fructele sunt oblanceoloide și conectate la un papus, un calice modificat în formă de umbrelă care permite transportul perilor săi de către vânt.

Cultivare

Însămânțarea sa este posibilă din martie până în iunie. Specie rustică, în largul său într-o zonă bine însoțită. Deși nu are nevoie de multă apă, irigațiile frecvente îi sunt benefice. Solul ar trebui să fie bogat în materie organică.

Perioadă de înflorire

Aprilie - Septembrie

Legătura cu fauna

Inflorescențele sale aurii sunt printre cele mai iubite de albine.

Gardul viu

Păducel

Denumire științifică → *Crataegus monogyna*

Caracteristici generale

Este un arbust care, în anumite condiții, poate atinge 5-6 m înălțime și ale cărui ramuri se caracterizează prin spini lungi și robuști. Înfloarește între sfârșitul lunii martie și luna mai, producând flori albe din care vor proveni fructe ovale, de nici măcar 1 cm lungime, de culoare roșu corai și care conțin o singură sămânță galbenă.

Cultivare

Trebuie plantat într-un loc însorit sau în penumbră, are nevoie de cel puțin câteva ore de soare în fiecare zi. Este o plantă care nu are nevoie de îngrijiri speciale; arbustul nou plantat trebuie udat vara, mai ales în caz de secetă deosebită.

Tundere

Doar după înflorire se îndepărtează ramurile compromise de frigul iernii.

Legătura cu fauna

Nectarul florilor sale atrage insecte polenizatoare, în timp ce fructele sale sunt deosebit de apreciate de păsări precum mierla. Spinii de pe ramuri îl fac un arbust greu de străbătut, astfel încât să poată oferi protecție animalelor.

Gardul viu

Lemnul câinesc

Denumire științifică → *Ligustrum vulgare*

Caracteristici generale

Lemnul câinesc este un arbust. Este foioasă în regiunile mai reci, și veșnic verde sau semi-veșnic verde în cele temperate și calde. Are o înălțime de 0,5 până la 2 (3) metri și rădăcini puternice, produce flori albe și parfumate în formă de inflorescențe paniculare ce se află în vârful crengilor. Fructele au formă de mici fructe negre de padure.

Cultivare

Lemnul câinesc preferă zonele însorite, poate crește chiar în penumbră, dar umbra totală poate compromite înflorirea. Nu necesită soluri speciale.

Tundere

La sfârșitul iernii este necesar să îndepărtați ramurile uscate sau cele deteriorate de vreme.

Legătura cu fauna

Florile sunt vizitate de insectele polenizatoare. Unele specii de păsări se hrănesc cu fructe sale și aici găsesc atât refugiu, cât și un loc ideal pentru cuib.

Gardul viu

Socul negru

Denumire științifică → *Sambucus nigra*

Caracteristici generale

Este un arbust, rareori poate crește ca un copac, cu o înălțime care variază între 2 și 8 m. Florile, care apar din aprilie până în iunie, sunt de un alb lăptos, mici și adunate în inflorescențe în formă de umbrelă. Fructele sunt negru-purpuriu când sunt coapte și sunt grupate în infructescențe pendulante cu pedunculi roșu-marونیu (partea subțire care susține frunzele, florile sau fructele plantelor).

Cultivare

Planta trebuie așezată într-o zonă unde poate primi soare timp de câteva ore pe zi. Se adaptează bine oricărui teren, nu suferă de frig, tolerează seceta și nu trebuie udată frecvent.

Tundere

În timpul iernii, din noiembrie până în ianuarie, tăiați ramurile prea mari.

Legătura cu fauna

Florile sale sunt vizitate de albine și fluturi. Păsările care mănâncă fructe asigură eliberarea semințelor la mulți km distanță de plantă. Toate acestea asigură înmulțirea socului.

Gardul viu

Porumbarul

Denumire științifică → *Prunus spinosa*

Caracteristici generale

Porumbarul este de obicei o plantă tufoasă, dar care uneori poate atinge 5 m. Este una dintre primele plante care înflorește primăvara. Florile albe apar în martie, cu puțin înainte de frunze, iar înflorirea continuă pe tot parcursul lunii mai. Fructul, de formă sferică și de dimensiuni mici, are o culoare albastruie, având tendința de a se apropia de negru până la maturitate deplină, care apare în octombrie.

Cultivare

Este o plantă rustică ce nu se teme nici de îngheț intens, nici de căldură și nu are nevoie de un anumit sol. Apa de ploaie este suficientă, dar este bine să o irigați în mod regulat, mai ales în timpul înfloririi și producției de fructe.

Tundere

Eliminați ramurile uscate și pe cele posibil deteriorate iarna.

Legătura cu fauna

Florile sunt bogate în nectar și foarte populare printre albine. Fructele reprezintă o resursă alimentară importantă pentru păsările care cuibăresc printre ramuri, și pentru unele specii de mamifere.

Gardul viu

Măceșul

Denumire științifică → *Rosa canina*

Caracteristici generale

Este un arbust spinos care rareori depășește 2-3 metri înălțime. Florile, care înfloresc primăvara, sunt de un roz delicat. Fructele false, al căror termen corect este măceșe, sunt roșu aprins și ajung la maturitate între toamnă și începutul iernii.

Cultivare

Cea mai bună poziționare pentru plantare este între soare și penumbră. Nu are nevoie de un anumit sol, crește și în soluri sărace și pietroase. Suportă frigul. Are nevoie de apă constant în primul an după plantare, după care este posibil să fie udat în continuare cu cantități mici doar în perioada de înflorire și vara sau în caz de secetă severă.

Tundere

Eliminați ramurile uscate și pe cele posibil deteriorate iarna.

Legătura cu fauna

Înflorirea sa atrage un număr mare de insecte polenizatoare (albine, bondari și fluturi). Măceșele sunt apreciate de mai multe specii de păsări în timpul iernii.

Albina

Denumire științifică → *Apis mellifera*

Este o insectă socială, cu o organizare complexă în familii, fiecare având mii de indivizi, până la peste 50.000. În frunte se află o matcă (regină), a cărei sarcină este să depună ouă. Are dimensiuni mai mari decât celelalte albine din stup, iese din el doar pentru împerechere și / sau pentru „schimbarea casei” (roire). Albinele au o longevitate cuprinsă între câteva săptămâni și câteva luni (în funcție de perioada anului) și numai matca poate trăi până la cinci ani.

Trântorii sunt albinele masculine ale stupului, al căror rol exclusiv este de a fecunda matca. Nu au ac. Împerecherea are loc în zbor și, odată terminată, trântorul cade la pământ și moare.

Toate celelalte albine sunt lucrătoare, în fiecare an se nasc mii și desfășoară diverse sarcini în stup. În timpul vieții sale, o albină lucrătoare își schimbă sarcinile de mai multe ori. Albinele însoțitoare au grijă de matcă; albinele doici hrănesc larvele; albinele casnice au grijă de celule și de stup; albinele producătoare primesc nectarul, îl transformă în miere și îl depozitează în celule; albinele ceruitoare construiesc fagurii stupului; albinele ventilatoare creează un flux de aer în stup pentru a regla temperatura și umiditatea internă; albinele paznice apără stupul de orice invadator. Albinele culegătoare colectează nectarul, polenul, apa și le transportă la stup. Au o structură la nivelul picioarelor din spate, numită coșuleț, unde se stochează polenul colectat; nectarul, în schimb, odată aspirat din floare, este depozitat într-un alt organ, în gușă (stomacul special de miere).

Părul dens al corpului, capacitatea de a comunica între ele printr-un „dans”, harnicia și fidelitatea față de înflorire, fac din albină o insectă polenizatoare eficientă și de succes!

Bondarul

Denumire științifică → *Bombus terrestris*

În lume există aproximativ 300 de specii de bondari. Una dintre cele mai comune în Europa este *Bombus terrestris*.

Este mai mare decât albină și are un corp rotund acoperit cu păr moale (sete lungi ramificate). Bondarul este, de asemenea, o insectă socială, dar, spre deosebire de *Apis mellifera*, societatea sa este formată din mult mai puțini indivizi. Există o matcă, aproximativ 300 de muncitoare și aproximativ o sută de masculi, care se nasc doar la sfârșitul sezonului. Regina iese din hibernare la începutul anului și cuibărește în găuri subterane. Pe o suprafață moale de mușchi, frunze uscate și ierburi, depune câteva ouă într-o celulă, din care se vor dezvolta primele lucrătoare ale coloniei. Regina poate trăi până la un an, iar lucrătoarele de la câteva săptămâni la maximum două luni. Noile regine apar doar la sfârșitul verii, sunt apoi fecundate de masculi și intră în hibernare pentru a face față iernii.

Corpul deosebit de păros, capacitatea de a vizita un număr mare de flori și de a transfera o cantitate uriașă de polen de la o floare la alta (mai mare decât la alte insecte polenizatoare), fiind activ de dimineața de vreme până seara târziu (chiar și în condiții de nori și de vânt) îl fac un polenizator excelent. De asemenea, au o natură pașnică, de aceea bondarii sunt utilizați în special în agricultură pentru polenizarea multor plante fructifere și legume.

Ciclul de viață al fluturilor

De la pupă (crisolidă) la fluturile adult

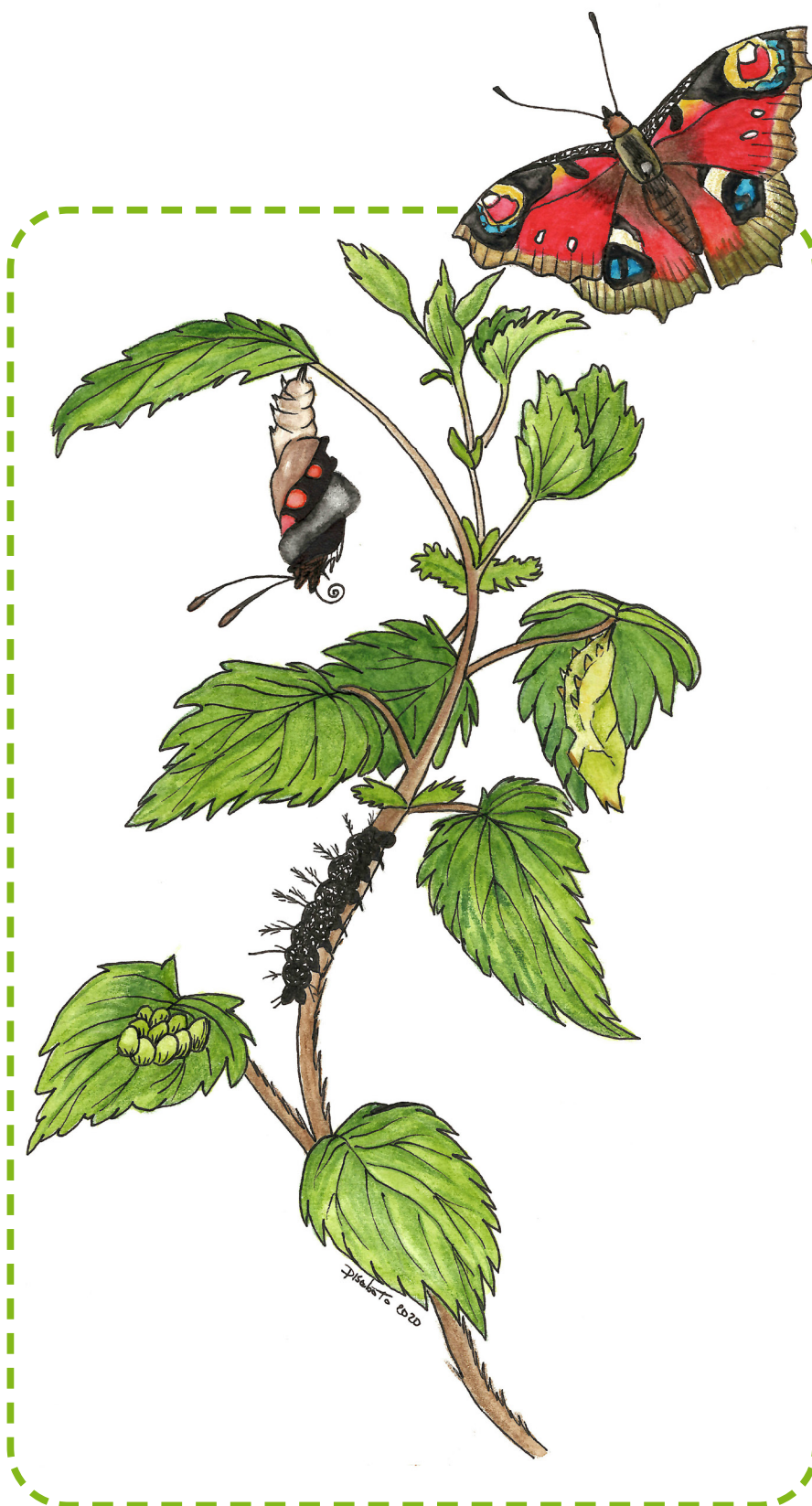
La sfârșitul vieții sale larvare, omida se închide într-un cocon dur, în interiorul căruia suferă alte transformări până când devine un fluture adult. Crizalidele, la majoritatea speciilor, rămân atașate de plantele hrănitoare și capătă o culoare mimetică, amestecându-se cu frunzele și ramurile lor. Când condițiile mediului în care se găsește sunt adecvate, coconul va începe să se rupă și va ieși fluturile adult, care la scurt timp după aceea (aproximativ o oră) va putea să-și deschidă aripile și să-și înceapă zborul.

Omida

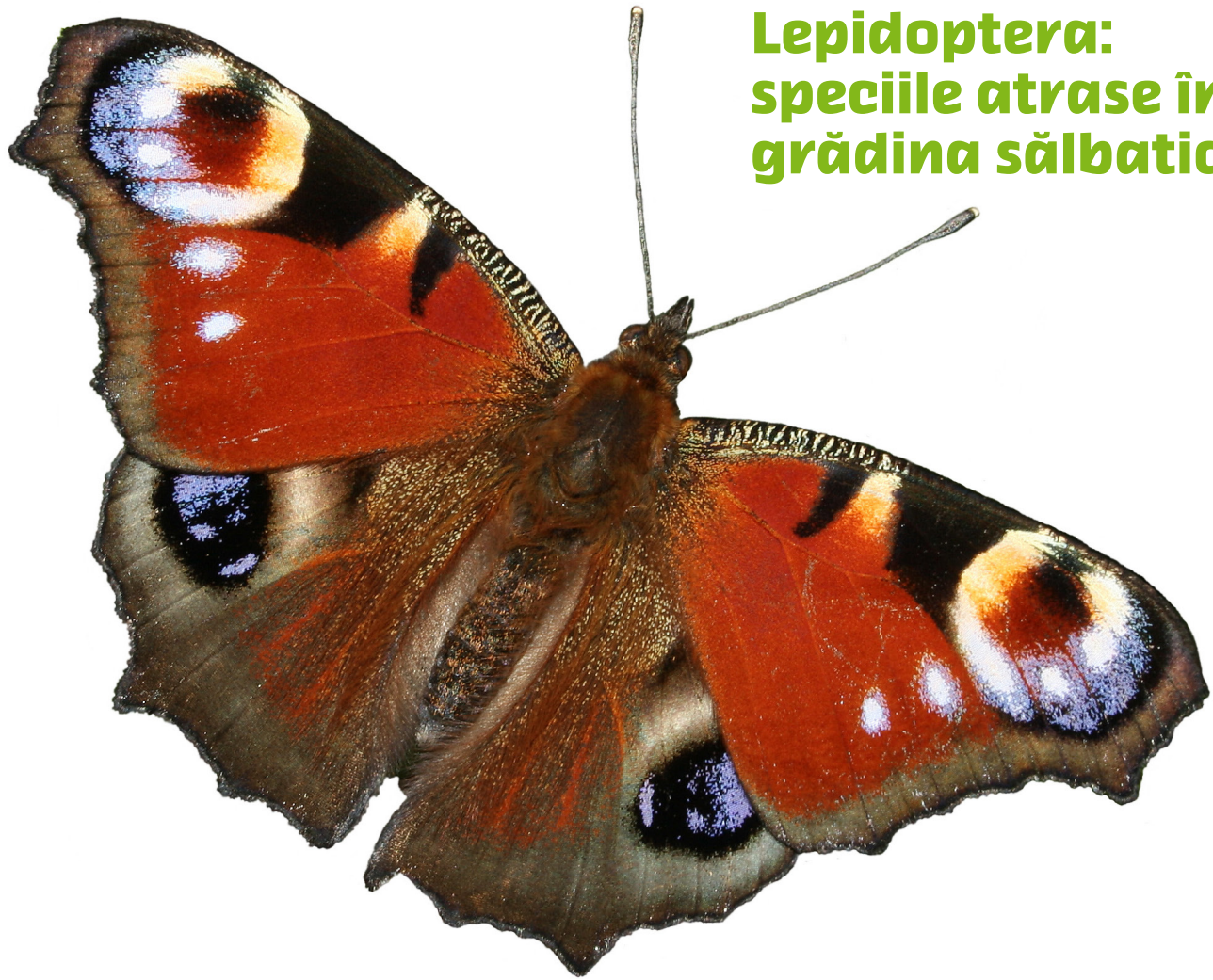
Elemente ale gurii sunt adaptate pentru a mesteca, iar mandibulele sale puternice îi permit să mănânce multe frunze. La unele specii de lepidoptere, omida se hrănește și cu lemn. În timpul creșterii, larva își schimbă exoscheletul, în mod normal, de 4-5 ori. Acest proces se numește năpârlire.

Oul

La multe specii de lepidoptera există o relație strânsă între fluture și „planta gazdă”. Acesta este locul în care adultul își depune ouăle, planta care va furniza frunzele cu care omida se va hrăni și pe care se va așeza pentru a deveni o crisolidă. Aceste specii de fluturi depun câteva ouă pe frunzele plantelor care îi vor hrăni. Alte specii răspândesc sute de ouă pe o pajiște, iar omizile care vor apărea vor trebui să își caute propria plantă gazdă.

Ciclul de viață al ochiului de păun (*Inachis io*), numit astfel datorită petelor frumoase în formă de ochi de pe aripi, folosite pentru a speria prădătorii.

Lepidoptera: speciile atrase în grădina sălbatică

Fluturile ochi de păun

Binomial nomenclature

→ *Inachis io*

Denumirea comună

→ Fluturile ochi de păun

Descriere

Fluture de marime medie (anvergura aripilor: 54-60 mm). Pete ocelare distincte pe vârfurile aripilor. Prezent de la nivelul mării până la aproximativ 2.500 de metri altitudine, poate fi găsit în numeroase tipuri de medii, cum ar fi marginile pădurilor, poieni, păduri rare și grădini.

Comportament

Adulții (1 reproducere anuală) zboară din mai până în octombrie, dar trăiesc până în anul următor.

Planta gazdă

Urzică

Lepidoptera: speciile atrase în grădina sălbatică

Albăstrelul comun

Binomial nomenclature

→ *Polyommatus icarus*

Denumirea comună

→ Albăstrelul comun

Descriere

Fluture de dimensiuni mici (anvergura aripilor: 28-36 mm). Are un dimorfism sexual caracteristic: masculii au de obicei partea superioară a aripilor albastru-violet, cu o margine negru-maro și o franjură albă, în timp ce la femele partea superioară a aripilor este maro, cu un praf albastru și pete portocalii. Specii foarte comune, prezente până la aproximativ 2.000 m altitudine în diferite habitate: pajiști, poieni mari împădurite, grădini, straturi de flori și grădini de legume.

Comportament

Câteva generații pe an, adulții zboară între aprilie și octombrie.

Planta gazdă

Plante leguminoase, inclusiv genul *Trifolium*.

Lepidoptera: speciile atrase în grădina sălbatică

Albăstrelul de crușin

Binomial nomenclature

→ *Celastrina argiolus*

Denumirea comună

→ Albăstrelul de crușin

Descriere

Fluture de dimensiuni mici (anvergura aripilor: 23-30 mm). Dimorfism sexual, femela având o bandă neagră mare de-a lungul marginii aripilor, vizibilă clar atunci când acestea sunt deschise. Specie comună, prezentă de la câmpie până la 1500 m: ușor de observat în apropierea gardurilor vii și a poienilor împădurite.

Comportament

2 - 3 generații pe an, cu ecloziuni între martie și august. Crisalidele din a doua generație ierneză, adică își petrec toată iarna în cocon.

Planta gazdă

Ouăle sunt depuse mai ales pe laur primăvara și pe iederă vara.

Lepidoptera: the species attracted in the wild garden

Nălbar

Binomial nomenclature

→ *Aporia crataegi*

Denumirea comună

→ Nălbar

Descriere

Fluture cu livrea albă, caracterizat prin aripi cu nervuri negre (anvergură a aripilor: 45-60 mm). Aripile masculului sunt albe cu nervuri negre, femela are nervuri maro. Frecventează mediile deschise, se găsește și în apropierea cursurilor de apă, de la nivelul mării până la peste 2.000 de metri.

Comportament

Adulții zboară, între mai și iulie, într-o singură generație.

Planta gazdă

Păducel, porumbar, măceș și mai mulți pomi fructiferi.

Lepidoptera: the species attracted in the wild garden

Molia colibri

Binomial nomenclature

→ *Macroglossum stellatarum*

Denumirea comună

→ Molia colibri

Descriere

Anvergura aripilor: 50 mm. Molie diurnă, este echipată cu un control de zbor extrem de eficient, care îi permite rămâne nemișcată în fața florii din care aspiră nectarul. Are o trompă deosebit de lungă. Observabil în grădini, pajiști și la marginea pădurilor.

Comportament

Trei reproduceri pe an, între aprilie și octombrie. Adultul iernează la latitudinile sudice.

Planta gazdă

Caprifoii, valeriană, verbină, violetă, lavandă.

Lepidoptera: speciile atrase în grădina sălbatică

Fluturile cărămiziu al scaieșilor

Binomial nomenclature

→ *Vanessa cardui*

Denumirea comună

→ Fluturile cărămiziu al scaieșilor

Descriere

Anvergură între 54 și 58 mm. Poate singurul fluture diurn prezent pe toate continentele, cu excepția Antarcticii și a Americii de Sud. Specie migratoare cu zbor rapid și puternic. Frecventează orice fel de mediu, preferându-l pe cel necultivat.

Comportament

Adulții zboară din aprilie până în octombrie (2 reproduceri pe an).

Planta gazdă

Ciulin, urzică.

Lepidoptera: speciile atrase în grădina sălbatică

Lămâiță

Binomial nomenclature

→ *Gonepteryx rhamni*

Denumirea comună

→ Lămâiță

Descriere

Specie de dimensiuni medii (anvergură aripilor 52-60 mm). Dimorfism sexual: masculii au aripi galbene, în timp ce femelele au aripi alb-verzui. Lămâițele adulte imită frunzele, ceea ce le permite să se amestece în mediul înconjurător. Prezent peste tot, de la pajiști până la păduri deschise, în grădini și orașe.

Comportament

Acest fluture poate fi observat din februarie până în noiembrie. Adulții se ascund iarna printre frunzele plantelor, cum ar fi iedera și laurul.

Planta gazdă

Cătina (*Frangula alnus*).

Lepidoptera: speciile atrase în grădina sălbatică

Coada rândunicii

Binomial nomenclature

→ *Iphiclides podalirius*

Denumirea comună

→ Coada rândunicii

Descriere

Prezența marcajelor semilunare albastre pe aripile posterioare, cu o pată alungită, portocalie, în colțul din spate și o coadă relativ lungă. Anvergura aripilor este destul de importantă, până la 8 cm. Preferă zonele deluroase, livezile, pădurile rare situate la câmpie, pajiștile și grădinile.

Comportament

2-3 reproduceri pe an. Adulții zboară din martie până în septembrie.

Planta gazdă

Larva se hrănește cu diferite specii de arbuști, inclusiv porumbar și păducel.

Lepidoptera: speciile atrase în grădina sălbatică

Fluturi cu trompa mare

Binomial nomenclature

→ *Agrius convolvuli*

Denumirea comună

→ Fluturi cu trompa mare

Descriere

Anvergură: 80-120 mm. Molie capabilă să miște aripile foarte repede, cu abilitatea de a se hrăni și de a depune ouăle în zbor. Când se așază, închide aripile din față ca un acoperiș, acoperind aripile din spate și abdomenul. Omida se hrănește din iulie până în septembrie, iar odată cu sezonul rece sapă în pământ un tunel în care se transformă în crisalidă pentru a supraviețui iernii.

Comportament

Adulții zboară între iunie și septembrie. 2 reproduceri pe an.

Pianta nutrice

Convolvulaceae, floarea-soarelui.

Lepidoptera: speciile atrase în grădina sălbatică

Amiral roșu

Binomial nomenclature

→ *Vanessa atalanta*

Denumirea comună

→ Amiral roșu

Descriere

Fluture de marime medie (anvergura aripilor 56-63 mm). Livrea caracteristică îi permite să se camufleze în scoarța copacilor și în arbuști. Specie migratoare, frecventează fiecare tip de mediu, de la nivelul mării până la 2000 m altitudine. Poate fi întâlnit în mod obișnuit pe pajiști, în poieni împădurite, de-a lungul lizierelor și în grădini.

Comportament

Adulții zboară din iunie până în octombrie (2 reproducări pe an). Nu este neobișnuit să observați amiralii roșii în zbor în plină iarnă în zilele blânde.

Planta gazdă

Urzică.

Buburuza

Denumire științifică → *Coccinella septempunctata*

Coleopteră cu formă rotunjită și culori strălucitoare. Cea mai frecventă este roșie cu puncte negre, al cărui număr variază în funcție de specie. Prezența sa în grădini este importantă din cauza voracității sale față de afide, așa-numiții păduchi de plante. Se hrănesc cu aceștia atât în stadiul de larvă, cât și în cel adult. Se estimează că o singură buburuza poate devora până la 5.000 de afide în decursul unui an!

Albina mason

Denumire științifică → *Osmia spp.*

Apartține ordinului Himenoptera și familiei Megachilidae (albine solitare). Albina mason are obiceiul de a alege cavitățile pentru cuib unde depune diferite ouă și creează celulele cu noroi, astfel încât fiecare ou să fie singur în propriul „spațiu”. Această albină este considerată a fi un polenizator mai eficient decât sora ei „domestică”, mai ales pe o rază mai mică (livadă, grădină sau câmp cultivat).

Urechelnița comună

Denumire științifică → *Forficula auricularia*

Apartține ordinului Dermaptera, numele său este dat de prezența cercilor caudali, asemenea unei furci, scurți și drepecți la femelă, mai lungi și curbați la mascul. Își alege adăpostul în locuri umede și umbrite, nu-i place lumina. Este o insectă omnivoră, dar este mai ales prădător, hrănindu-se cu ouăle și larvele multor insecte dăunătoare pentru agricultură.

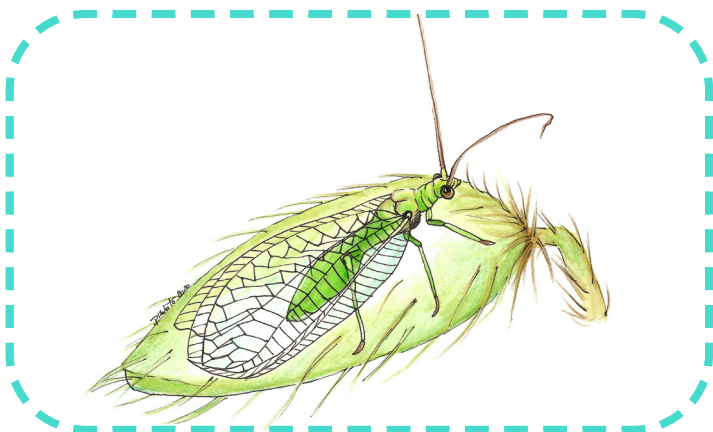
Sirfidă

Denumire științifică → *Syrphida*

Mică muscă „deghizată în viespe” aparținând ordinului Dipterelor, folosește ceea ce se numește „mimetism protector”. Are un corp cu dungi galbene și negre ca o viespe, de aceea este ușor să le confundați. Acestea se remarcă datorită antenelor mai scurte și a ochilor compuși, tipici pentru muște. Sirfidele, pe lângă faptul că sunt bune polenizatoare, în stadiul larvelor sunt și prădători vorace de afide.

Chrysoperla carnea

Denumire științifică → *Chrysoperla carnea*

Insectă aparținând ordinului Neuropterelor, numele său înseamnă „ochi aurii”, datorită culorii metalice a ochilor săi. O altă caracteristică distinctivă este culoarea verde strălucitoare a corpului. Sunt zburători pricepuți și nocturni, se hrănesc cu afide (atât în stadiul larvelor, cât și în cel adult), dar și cu ploșnițe și gândaci.

Viespea zidar

Denumire științifică → *Sceliphron destillatorium*

Femelele prind, paralizează și aduc în cuib mici prăzi, precum afidele, pentru hrănirea larvelor. În stadiul tânăr se hrănește cu insecte, în cel adult, cu nectar. Modul de nidificare este foarte asemănător cu cel al „verișoarelor” albine solitare, adică în cavități împărțite în celule de noroi, pentru depunerea ouălor. Este solitară și pașnică. Spre deosebire de viespile care trăiesc în colonii, aceasta înțeapă numai dacă este deranjată.

Insecte fitofage

Care sunt insectele fitofage?

Prin controlul biologic, se încearcă controlul și oprirea acțiunii insectelor dăunătoare asupra plantelor cultivate, grație prezenței unor aliați precum buburuzele, urechelnițele, crisopele și altele. Aceștia din urmă sunt adversarii lor naturali, principalii lor prădători. Ați întâlnit deja principalele insecte utile care vă vizitează grădina sălbatică, acum aflăm împotriva cui pot „lupta”.

Se hrănesc cu lăcomie din țesuturile plantelor, inclusiv frunze, tulpini și rădăcini, cauzând deseori daune plantelor cultivate pe gazon și în grădina de legume. Iată două dintre cele mai cunoscute:

Afidele

Cu siguranță că le-ați văzut deja, sunt așa-numiții „păduchi de plante”. Cum se hrănesc? Aceștia sug și absorb limfa organelor verzi ale plantelor cu aparatul lor bucal de înțepat și supt.

Există multe specii (toate mici) de la 1 la 4 mm lungime; culoarea poate varia de la verde la negru, de la gri la roșatic. În scurt timp, creează nenumărate colonii.

Excesul de limfă este expulzat sub formă de miere, o substanță zaharoasă care este o sursă de hrană pentru mai multe insecte. Furnicile, în special, practic „cresc” afide pentru a le exploata producția de miere: le mută de la o sursă de hrană la alta și le protejează de prădători, practic, așa cum fac oamenii cu animalele lor.

Cine se hrănește cu afide în grădina sălbatică? Buburuzele (atât larvele, cât și adulții), larvele de sirfide și crisope, urechelnițele, mai multe păsări insectivore, cum ar fi pițigoii, silvia cu cap negru, rândunelele.

Coșenilele Echipate și acestea cu un aparat bucal de înțepat și supt, ele se hrănesc cu seva plantelor gazdă, chiar dacă doar femela este cea care o face, deoarece masculul nu are un astfel de „echipament” al aparatului bucal. Coșenilele au corpul moale, plat și oval; dacă sunt observate la microscop, aceste insecte arată ca niște scame ovale prezente pe frunzele plantei țintă.

Coșenila adultă este practic imobilă, produce substanțe ceroase care formează un fel de scut, sub care își găsește protecție.

Există viespi care își depun ouăle în scutul ceros al unor specii de coșenile. Larvele devin apoi paraziți ai insectei fitofage, ucigându-o.

Cine se hrănește cu coșenile în grădina sălbatică? Fără îndoială buburuza, atât larva, cât și adultul.

4 reguli de bază pentru sănătatea grădinii sălbatice și a oaspeților săi:

- Nu utilizați pesticide: insectele sunt indicatorul unei grădini sănătoase și o sursă importantă de hrană pentru păsări, broaște, tritoni, reptile, arici și lilieci
- Atrageți buburuze, urechelnițe, viespi de noroi, libelule și alți dușmani naturali ai paraziților. Plantele native pe care le-ați ales pentru grădina dvs. sălbatică și căsuța de insecte pe care ați creat-o vă vor ajuta să atrageți acești mici prieteni „ucigași”
- Dacă aveți o infestare cu dăunători, vă sugerăm să-i îndepărtați manual
- Evitați pesticidele, deoarece acestea afectează și polenul și nectarul plantelor, precum și plantele și polenizatorii.

Mierla

Denumire științifică → *Turdus merula*

Ascultați
cântecul

Habitatul său natural este pădurea, dar s-a adaptat astfel încât frecventează numeroase medii, cum ar fi livezi, parcuri și grădini, deoarece nu se teme de prezența omului.

Masculul este negru lucios, cu ciocul galben-portocaliu strălucitor, femela în schimb, are penajul maro.

Se hrănește în principal cu fructe de livadă sau de pădure și nevertebrate mici.

Cuibul este construit de femelă, pe ramurile copacilor și între tufișuri.

Cinteza

Denumire științifică → *Fringilla coelebs*

Ascultați
cântecul

Este una dintre cele mai comune păsări europene, prezentă atât în zonele urbanizate, cât și în câmp deschis, cu condiția să existe tufișuri și copaci.

Masculul diferă de femelă deoarece are un penaj mai colorat, dar ambii se caracterizează prin dungi albe pe umeri și pe aripă, foarte evidente în timpul zborului.

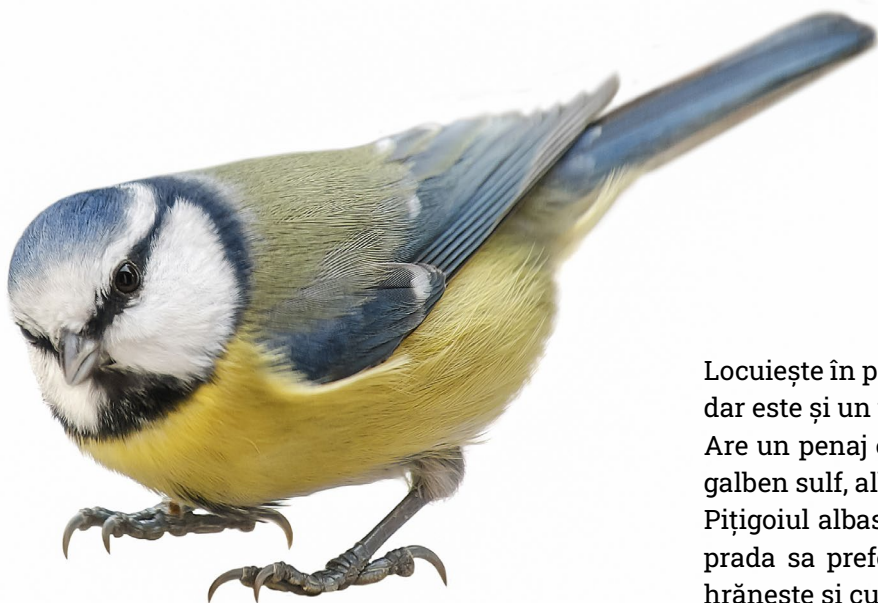
Mănâncă mai ales fructe și semințe, iar în perioada de reproducere se hrănește și cu nevertebrate.

Cuibul, foarte bine ascuns, este construit în copaci și tufișuri.

Pițigoiul albastru

Denumire științifică → *Cyanistes caeruleus*

Ascultați cântecul

Locuiește în principal în pădurile de deal sau de câmpie, dar este și un vizitator obișnuit al livezilor și grădinilor. Are un penaj excepțional de viu, cu nuanțe de albastru, galben sulf, alb și negru.

Pițigoiul albastru este o pasăre insectivoră în principal, prada sa preferată este constituită din afide. Iarna, se hrănește și cu semințe, fructe de pădure și de livadă.

Își face cuib în găurile copacilor, în crăpăturile pereților și în cuiburile artificiale; folosește același cuib în fiecare an.

Pițigoiul mare

Denumire științifică → *Parus major*

Ascultați cântecul

Este un vizitator frecvent al lizierei pădurilor, al livezilor, câmpurilor cu rânduri de copaci, grădinilor și parcurilor urbane. Are capul și gâtul negru strălucitor caracteristic, cu obraji albi.

Pițigoiul mare este un insectivor flămând, dar îi plac foarte mult și semințele, fructele de livadă și de pădure, acceptă în plus mâncarea oferită de om în iesle.

Pițigoiul mare își face cuib în găurile copacilor, ale pereților și în cuiburile artificiale.

Vrabia de casă

Denumire științifică → *Passer domesticus*

Ascultați cântecul

Este o specie puternic asociată cu așezarea umană și poate trăi în mediul urban sau rural.

Are un penaj cu nuanțe gri-maronii, femela se diferențiază de mascul prin gâtul negru.

Este granivoră, se hrănește mai ales cu cereale, în special grâu, dar nu-i displac nici fructele sau nevertebratele.

Își face cuib în găurile și fisurile clădirilor, dar și pe stânci și în pietre, mai rar între ramurile copacilor.

Uneori, cuibul său este alăturat cuiburilor altor specii de Passeridae.

Sticletele

Denumire științifică → *Carduelis carduelis*

Ascultați cântecul

Preferă livezile, grădinile de legume, grădinile din apropierea caselor și se găsește în număr mare în păduri și parcuri.

Culoarea penajului este strălucitoare: cap negru cu roșu, obraji albi, corp bej, aripi negre cu striatii galbene.

Se hrănește în principal cu semințe (cele de ciulin sunt preferatele sale), pe care le rupe datorită ciocului său robust.

Cuibul este de obicei construit la o înălțime medie, la capetele ramurilor de brazi și de alte conifere sau în pomi fructiferi.

Ciocănitoarea pestriță mare

Denumire științifică → *Dendrocopos major*

Ascultați cântecul

Prezent atât în pădurile de conifere, cât și în cele de foioase, în mediul rural mărginit de copaci, în parcurile orașului, nu disprețuiește grădinile.

Masculul diferă de femelă datorită petei roșii vizibile de pe gât.

În principal insectivor, își capturează prada introducând limba lungă în tunelurile săpate în lemn cu ciocul. Toamna și iarna se hrănește și cu fructe și semințe. De exemplu, fixează conuri de pin și alune într-un spațiu al scoarței și, cu lovituri de cioc, extrage semințele, pe care apoi înghite.

Ciocănitoarea își face cuib în scorburile săpate în trunchiul copacilor.

Poate folosi și cuiburi și iesle puse la dispoziție de om.

Graurul

Denumire științifică → *Sturnus vulgaris*

Ascultați cântecul

Este probabil cea mai răspândită paseriformă din lume. Capabil să se adapteze la diferite medii, graurul frecventează câmpiile, dealurile, câmpurile cultivate și zonele urbane unde se refugiază seara împreună cu sute de tovarăși, creând „cămine colective”.

Are un penaj negru irizat, caracterizat prin reflexii purpurii și verzi și pete albe.

Specie oportunistă, se hrănește cu o mare varietate de alimente: insecte, semințe, fructe de pădure, fructe, amfibieni, precum și deșeuri aruncate de om.

Graurul își face cuib în scorburile copacilor sau în găurile stâncilor, în crăpăturile clădirilor și pe acoperișurile caselor, printre țigle.

Coțofana

Denumire științifică → *Pica pica*

Ascultați
cântecul

Vizitează zone rurale cultivate, desigur, parcuri și zone degradate, chiar și fără vegetație, dar poate fi găsit și în orașe, unde tinde să ocupe periferia sau zonele suburbane.

Penajul masculilor și al femelelor nu diferă, ambii se caracterizează printr-un culorit alb cu negru, cu reflexii variind de la gri la verde metalic.

Coțofana se hrănește cu fructe, păianjeni, insecte, carii, dar și cu ouă din cuiburile altor păsări. Cuibul, alcătuit din crenguțe împletite și noroi, este construit pe vârful copacilor înalți; nu folosește cutii cuib puse la dispoziție de om.

Guguștiucul

Denumire științifică → *Streptopelia decaocto*

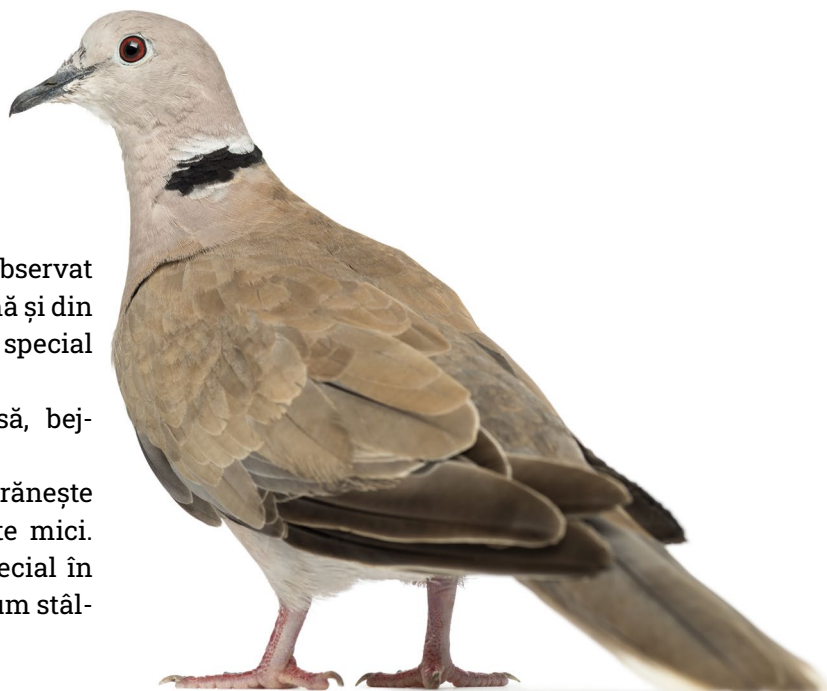
Ascultați
cântecul

Este un oaspete tipic al zonelor locuite, ușor de observat în timp ce bea din jgheaburile animalelor de fermă și din fântânile grădinilor, poate fi găsit și în culturi, în special pentru hrană.

Guguștiucul are un penaj de culoare deschisă, bej-cenușiu, cu un guler negru caracteristic.

Dieta sa de bază constă în semințele, dar se hrănește și cu fructe, ierburi, insecte și alte nevertebrate mici. Construiește cuiburi, destul de grosolane, în special în copaci și arbuști, dar deseori și pe artefacte precum stâlpi metalici, schele, șoproane etc.

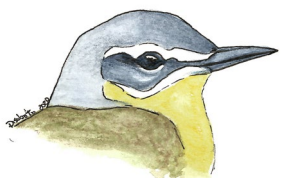
Fiecare pasăre cu ciocul său

**Pentru ce este
folosit ciocul?**

Ciocul păsărilor poate îndeplini mai multe funcții: deschiderea semințelor, apărare, capturarea prăzii și construirea cuibului. Unele specii îl folosesc pentru pescuit sau pentru colectarea polenului, aproape toate pentru a-și curăța penele.

În funcție de hrană și de modul în care pasărea o procură, ciocul va avea o formă specifică care ne va ajuta să înțelegem care dintre următoarele categorii aparține unei păsări.

Rețineți că multe specii s-au adaptat să mănânce mai multe tipuri de alimente, profitând de ceea ce le pune la dispoziție fiecare sezon:

Insectivore

Se hrănesc cu insecte, ciocul este subțire și ascuțit, uneori ușor lung.

Frugivore

Se hrănesc cu fructe. La unele specii ciocul este curbat sau concav pentru a extrage pulpa fructelor, la altele este mai subțire pentru a se hrăni cu fructe mai mici, care pot fi consumate întregi.

Granivore

Mâncarea constă în semințe. Ciocul este puternic și robust. Unele granivore macină semințele, altele le deschid lovindu-le cu ciocul, altele le cojesc. Dimensiunile ciocurilor sunt în funcție de semințe.

Fiecare pasăre cu ciocul său

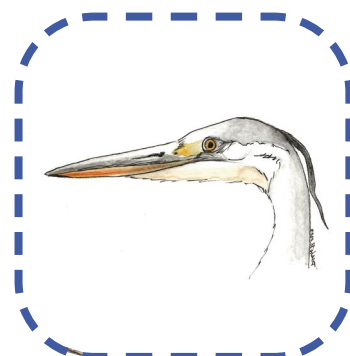
Nectarivore

Au ciocuri și limbi lungi „concepute” pentru a colecta nectarul. Speciile aparținând acestui grup pot fi găsite în America, Africa, Asia și Australia.

Acvatic

Ciocurile păsărilor acvatice sunt diferite în funcție de hrană și le putem împărți pe scurt în:

- lungi și puternice pentru cele care mănâncă pește
- lungi și subțiri pentru limicole, care se hrănesc cu nevertebratele pe care le găsesc în mâ
- broad and flat for the anatidae, which feed on the aquatic vegetation

Printre păsările acvatice găsim și insectivore, granivore, răpitoare.

Răpitoare

Păsările răpitoare ucid și mănâncă mamifere, reptile, amfibieni, insecte, rozătoare și alte păsări. Au un cioc tipic încovoiat, caracterizat printr-un maxilar superior puternic curbat și margini ascuțite, pentru a sfâșia prada și a rupe bucăți din aceasta.

Păsări de pradă nocturne

Cine sunt
păsările
de pradă
nocturne?

Acestea sunt „Doamnele nopții”: bufnițe, cucuvele, ciufii pitici, huhurezii mici și strigile și toate celelalte păsări de pradă care, ca orice specie aparținând acestui grup, au un cioc încovoiat și gheare puternice și ascuțite pentru prinderea și uciderea prăzii. Fiind active de la amurg pe tot parcursul nopții, rapitoarele nocturne diferă de cele diurne prin unele abilități distinctive care le permit să audă prada mișcându-se în întuneric deplin și să o captureze în liniște. Care sunt aceste abilități?

Văzul

Dezvoltat în mod excepțional la toate răpitoarele. La cele diurne (de exemplu, acvila de munte sau șoimul călător) permite o definiție mai mare a imaginilor, în timp ce la cele nocturne permite o vedere excelentă în întuneric. Ochii deosebit de mari sunt capabili să intensifice la maximum lumina scăzută disponibilă. O bufniță, de exemplu, va putea vedea în timpul deplasărilor sale nocturne și nu se va ciocni de obstacole, dar nu va vedea clar prada mică ce se mișcă în tufișuri. Pentru aceasta, are un alt simț foarte dezvoltat ...

Păsări de pradă nocturne

Auzul

Este cel mai dezvoltat simț, deoarece vânătoarea nocturnă are loc practic datorită localizării zgomotelor emise de pradă. Din acest motiv, rapitoarele nocturne au unele caracteristici anatomice, precum prezența cavităților auriculare asimetrice, plasate una mai sus decât cealaltă. În acest fel, sunetele ajung mai întâi într-o ureche și apoi în cealaltă, oferind informații mai precise despre originea lor. Au, de asemenea, o structură a feței care funcționează ca o „antena parabolică”.

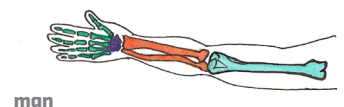
Penajul

Penele sunt franjurate și deosebit de moi, ca de catifea, și le asigură acestor păsări un zbor silențios. În acest fel, își pot prinde prada contând pe elementul surpriză. Penajul are, de asemenea, culori care le permit rapitoarelor nocturne să se identifice perfect cu mediul înconjurător. Prin urmare, un huhurez mic va putea să-și studieze prada pentru o perioadă de timp fără riscul de a fi descoperit.

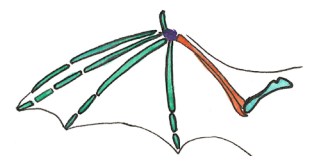
Mâini înaripate

Cine sunt
liliicii?

Sunt singurele mamifere care dețin aripi și care pot zbura susținut. Științific se numesc Chiroptera, un termen grecesc care înseamnă mână înaripată: khéir (mână) și pterón (aripă). Ca mamifere, liliicii au o „mână” foarte asemănătoare cu a noastră. Falangele degetelor sunt alungite, iar între ele, precum și între braț și picior, a apărut o membrană, numită patagiu, care îi permite să efectueze un zbor susținut. Ei sunt capabili nu numai să alunece de la un copac la altul (cum ar fi veverița zburătoare), ci și să bată din aripi și să zboare câțiva metri sau chiar câteva sute de kilometri. Singurul deget neatașat patagiului este degetul mare, care este echipat cu o gheară folosită de lilieci pentru a se cățăra. Patagiul este o membrană foarte subțire de piele, utilizată nu numai pentru zbor, ci și pentru termoreglare. Prin el, liliicii, care nu au glande sudoripare, eliberează excesul de căldură produs în timpul zborului. Tocmai pentru că sunt zburători, liliicii sunt adesea confundați cu păsările: cea mai evidentă trăsătură care îi deosebește de acestea este faptul că liliicii se caracterizează prin prezența părului, în timp ce păsările au pene. De fapt, aceste animale nu sunt „rude”, ci pur și simplu ambii sunt cuceritori ai mediului aerian.

man

bat

bird

Văd sau nu văd?

Printre numeroasele credințe despre lilieci, una dintre cele mai răspândite este cu siguranță că sunt creaturi oarbe. Acest lucru nu este adevărat, deoarece liliecii au o vedere excelentă, dar pur și simplu nu folosesc (numai) acest simț pentru a se mișca în întuneric complet. Adaptarea la zborul de noapte a produs dezvoltarea unui sistem complex de ecolocație, bazat pe emisia și recepția ultrasunetelor.

Pentru a construi o hartă a ceea ce îi înconjoară, liliecii emit ultrasunete (din gură sau din nas) care se lovesc de suprafețe, apoi ricoșează revenind sub formă de ecou și sunt percepute de urechi (sau nas la unele specii). Cu toate acestea, ultrasunetele nu sunt folosite doar pentru a se orienta, ci și pentru a construi o imagine sonoră a prăzii, a formei și dimensiunii insectelor, precum și a vitezei și direcției acestora. În acest fel, sunt capabili să prindă chiar și un țânțar de câțiva milimetri în zbor!

Chiropterologii, cercetătorii liliecilor, folosesc un instrument numit detector de lilieci pentru a detecta aceste ultrasunete. Cum funcționează? Ultrasunetele identificate sunt convertite în sunete perceptibile urechii umane și, prin analiza lor, permit recunoașterea multor specii de Chiroptera. Acest lucru permite cunoașterea speciilor de lilieci existenți într-o anumită zonă.

Chiropterologii au descoperit că în Europa există 45 de specii de Chiroptera, foarte greu de identificat în majoritatea cazurilor. Este necesar într-adevăr să fie observate unele trăsături distinctive (unele sunt foarte mici, cum ar fi dinții), prin urmare acestea pot fi făcute numai de către chiropterologi experți.

Un an ca liliac

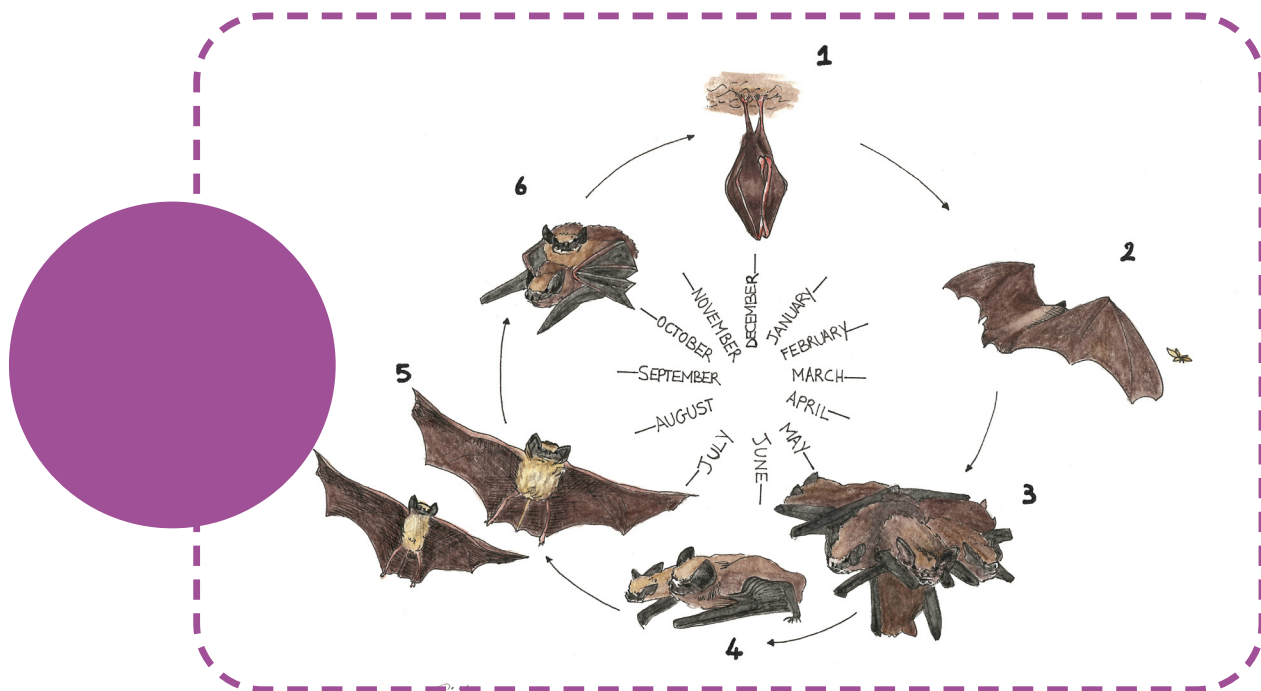
Anul de viață al unui liliac este marcat de rotația anotimpurilor.

În lunile severe de iarnă, când prada nu mai este disponibilă (speciile de lilieci care trăiesc în Europa sunt insectivore, adică se hrănesc cu insecte), liliecii se mută într-un adăpost unde să petreacă acest anotimp ostil și ajung într-o stare extinsă de letargie. Funcțiile vitale încetinesc și temperatura corpului scade aproape la 0° C. Această stare se numește hibernare. Consumul de energie este redus la minimum, iar liliecii supraviețuiesc cu rezervele de grăsime colectate anterior. Este important să nu-i deranjați în timpul iernii, deoarece trezirea provoacă risipă de energie, iar liliacul ar putea să nu poată supraviețui până în primăvara următoare.

La începutul primăverii se trezesc din această stare de letargie și încep să-și caute adăpost pentru vară și hrană. Există specii care fac și călătorii lungi, ca migrații reale. Primăvara, adăposturile sunt folosite numai în timpul zilei, când liliecii se odihnesc, în timp ce la căderea nopții pleacă la vânătoare.

Între sfârșitul primăverii și începutul verii, femelele se mută în adăposturi calde și protejate pentru a naște, formând colonii chiar de mii de indivizi. Acestea creează coloniile pentru a se asigura că există o pierdere mai mică de căldură de la pui, care sunt inițial fără păr. De obicei, fiecare femelă dă naștere unui singur pui, puține specii care pot naște doi.

Perioada de împerechere are loc între sfârșitul verii și începutul toamnei, dar fertilizarea ovulului se va întâmpla doar primăvara, pentru a permite nașterea puilor vara. Toamna este anotimpul în care liliecii trebuie să acumuleze depozitele de grăsime necesare pentru a putea face față hibernării și în care are loc mutarea în adăposturile de iarnă.

Câte o casă pentru fiecare

Adăposturile alese de lilieci pot fi foarte variate și utilizate în mod diferit în mai multe perioade ale anului. Există adăposturi de vară, pe care liliecii le folosesc în special ziua (dar și noaptea pentru a face o pauză în timpul vânătorii intense de insecte!), și adăposturi de iarnă, folosite în sezonul rece când hibernează.

Dacă am dori să le clasificăm în funcție de tipul de adăpost cel mai utilizat pe parcursul anului, le-am putea împărți în: fitofile (cele care folosesc copaci), antropofile (cele care folosesc clădiri), troglofile (cele care folosesc peșteri și caverne). Așa cum se întâmplă întotdeauna, în natură nu există reguli fixe, deci există multe specii care folosesc diferite tipuri de adăposturi pe parcursul anului.

Speciile fitofile

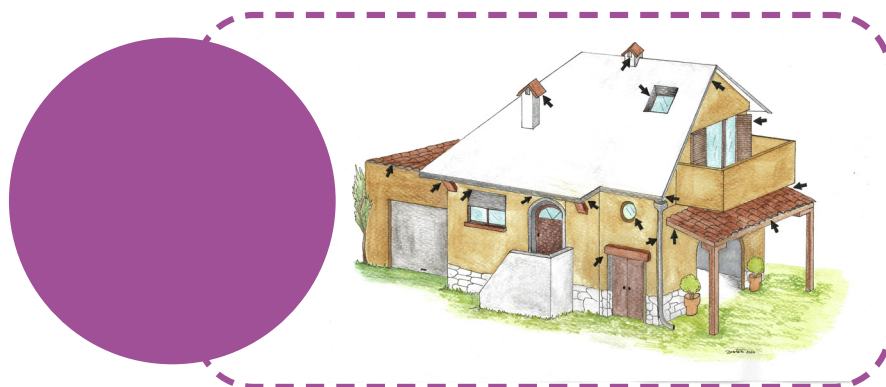
Acestea găsesc protecție în copacii bătrâni, bogați în găuri și scorburi: scoarța ridicată cu câțiva centimetri este suficientă pentru a le oferi un adăpost cald! Prin urmare, aceste lilieci au nevoie de păduri cu mulți copaci bătrâni, plini de scorburi și crăpături care, din păcate, sunt din ce în ce mai greu de găsit. În plus, o pădure cu copaci bătrâni va fi, de asemenea, un mediu bogat în biodiversitate care va oferi liliecilor o mulțime de insecte.

Speciile troglofile

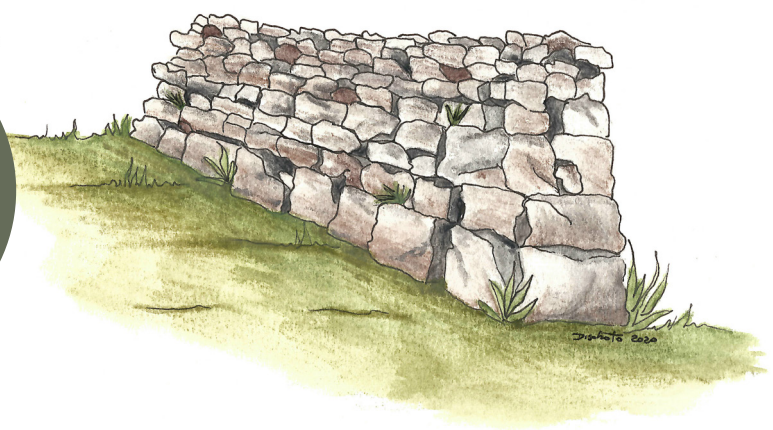
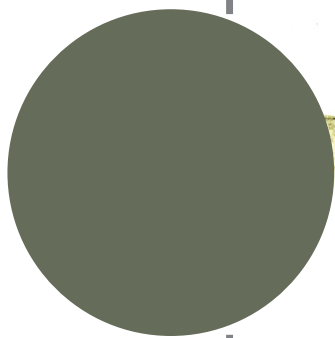
Acestea își găsesc refugiu în peșteri și caverne, atât naturale, cât și artificiale (ca un tunel!). Există peșteri, care sunt folosite în timpul verii și altele în timpul iernii, în timp ce unele, mari și cu caracteristici eterogene în interior, pot fi potrivite pe tot parcursul anului. În peșteri și caverne, liliecii pot găsi adăpost în crăpături sau pur și simplu atârână de tavan.

Speciile antropofile

Aceste specii (din grecul *anthropos* -om- și *philos* -înrudire-) sunt obișnuite cu omul și își găsesc adăpost în casele noastre: subsoluri, mansarde, acoperișuri, spațiile dintre țigle, jgheaburi, obloane, grinzi, crăpăturile din pietre și cărămizi, tencuială; cu alte cuvinte, toate soluțiile disponibile legate de casele noastre sunt perfecte, atâta timp cât asigură liniște și pace. Deoarece locuințele noastre moderne sunt adesea incapabile să ofere protecție speciilor de lilieci care preferă clădirile, un bun înlocuitor este reprezentat de cutiile pentru lilieci. Acestea sunt adăposturi artificiale construite din diferite materiale (lemn, beton, ciment și rumeguș ...) cu scopul de a oferi o casă potrivită liliecilor – prietenii noștri, dacă locuințele noastre sunt lipsite de fisuri, crăpături și alte găuri mici.

Zidurile de piatră

Un zid de piatră nu este altceva decât un zid din pietre care nu sunt unite între ele printr-un liant, cum ar fi betonul, ci „pur și simplu” așezate una pe cealaltă.

Construirea acestuia ar putea părea simplă, deoarece este realizat cu materiale modeste (aproape întotdeauna disponibile direct la fața locului) care amintesc de forța de muncă și sărăcia în care au fost construite în trecut. Zidurile de piatră au fost de fapt folosite pentru a adăposti culturile de vânt, pentru a defini granițele, pentru terasarea terenului accidentat și au reprezentat tehnica de bază pentru construcția clădirilor, mai ales în mediul rural.

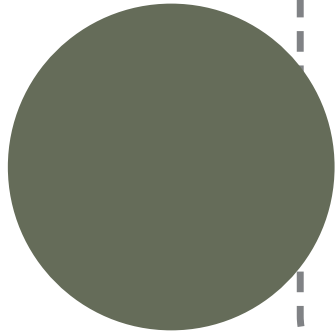
În realitate, construirea zidurilor de piatră este o adevărată artă, recunoscută ca patrimoniu mondial de către UNESCO (organizație înființată pentru a promova pacea și cooperarea între națiuni, prin educație, știință, cultură, comunicare și informare).

Zidurile de piatră fac parte din peisajul tradițional care reflectă patrimoniul istoric, cultural și natural al unei țări. Sunt simple și complexe în același timp, sunt unice prin gama lor de forme și pietre folosite, dar la fel de universale și răspândite în întreaga lume. Ele reprezintă, de asemenea, un model de durabilitate și economie circulară, deoarece „fiecare piatră este bună” și își găsește locul în perete: nu există, așadar, materiale reziduale.

Nu există reguli fixe pentru construcția zidurilor de piatră: fiecare trebuie să fie adaptat zonei în care este construit, materialului disponibil și persoanelor care îl realizează.

Spațiile dintre pietre, fără mortar de ciment, reprezintă un habitat perfect pentru multe animale (insecte, păianjeni, melci, reptile, amfibieni etc.) și specii de plante, datorită prezenței și alternanței de cald, rece, umed, uscat, spații însorite și umbrite. Pentru început, va fi necesar să faceți săpați puțin pentru a da rezistență fundațiilor zidului, care va trebui să fie construit pornind de la pietrele mai mari, ca apoi să fie redusă dimensiunea acestora în sus. Poate părea complicat și dificil de realizat, dar pentru a găzdui fauna din grădina sălbatică, chiar și o grămadă de pietre este suficientă. Aflați mai multe în paginile următoare!

Lemnul uscat

A face o grămadă de lemn în grădina sălbatică ar putea fi o idee bună. Pe lângă pereții și grămezile de piatră, spațiile acestea reprezintă un adăpost excelent pentru multe specii de animale, în special pentru cele mai mici, cum ar fi insecte, păianjeni, amfibieni, reptile etc.

În plus, lemnul în descompunere reprezintă o adevărată comoară pentru biodiversitate. Din acest motiv, atunci când un copac cade sau moare, ar fi întotdeauna util să îl lăsați la locul său (evident dacă nu reprezintă o problemă de siguranță!) deoarece poate oferi adăpost și hrană mai multor specii de animale.

Gândiți-vă doar la gândacii xilofagi (insectele care se hrănesc cu lemn), cum ar fi croitorul mare al stejarului (*Cerambyx cerdo*), al cărui ciclu de viață este strâns legat de prezența lemnului putrezit: din ouăle depuse sub scoarța copacilor bătrâni apar larvele care se hrănesc cu fibrele lemnului. Larvele îi ia trei ani pentru a se dezvolta, timp în care sapă galerii mari de câțiva centimetri lățime și, la final, o celulă mare unde se transformă în nimfă. După aproape un an, va zbura și va deveni un adult care va continua să viziteze copacii în care s-a dezvoltat, fără a se îndepărta de ei.

Și alte specii, chiar dacă ciclul lor vital nu este atât de strâns legat de prezența lemnului mort, își găsesc adăpost în copacii bătrâni căzuți la pământ și în grămezile de lemn. Reptilele îl vor folosi ca loc pentru termoreglare (veți afla mai multe în paginile următoare), dar și pentru a intra în hibernare în timpul iernii. Amfibienii găzduiți în iazul dvs. vor găsi adăpost acolo, atât în zilele cele mai fierbinți (ca loc de estivare), cât și în cele mai reci (ca loc de hibernare). Același lucru este valabil și pentru arici și multe alte mamifere mici!

Reptilele și termoreglarea

Reptilele sunt numite animale cu sânge rece: de ce? Răspunsul este foarte simplu: ele sunt (la fel ca nevertebratele, peștii și amfibienii) animale ectoterme, adică nu sunt capabile să-și regleze propria temperatură corporală, care, prin urmare, depinde de cea a mediului înconjurător.

Cuvântul termoreglare înseamnă într-adevăr capacitatea organismelor de a crește sau reduce temperatura corpului lor, în funcție de factorii de mediu.

În timp ce mamiferele și păsările (numite homeoterme) sunt capabile să-și regleze temperatura (și datorită blănii și penelor!), pentru reptile (precum și pentru nevertebrate, pești și amfibieni) acest lucru se poate face numai prin comportamentul lor: pentru a-și crește temperatura corpului, acestea se expun la soare și sunt obligate să se odihnească atunci când vremea nu este potrivită, ca iarna.

Din acest motiv, reptilele caută adăposturi precum ziduri de piatră, grămezi de piatră sau de lemn. Acestea sunt într-adevăr un adăpost dacă există pericol, datorită numeroaselor crăpături în care sunt capabile să intre, dar în același timp pot rămâne pe pietre care, încălzindu-se, le permit să-și mărească temperatura corpului.

Ariciul

Denumire științifică → *Erinaceus europaeus*
Denumirea comună → Hedgehog

Este un mic mamifer insectivor (nu un rozător, fiți atenți!), de la 22 la 30 cm lungime și cu o greutate care variază de la 300 la 1500 de grame, în funcție de vârstă și anotimp. Ariciul are o blană maro-cenușie, este caracterizată în mod inconfundabil de un strat de țepi, care acoperă fața, părțile laterale și spatele. Un arici adult este acoperit de 6.000-8.000 de țepi cu dungi negru-bej-alb, de aproximativ 2 cm lungime. Nu sunt altceva decât fire de păr, modificate pentru a se apăra împotriva prădătorilor: când este în pericol, ariciul se ghemuiește și rămâne imobil, devenind o „minge” de spini. Este activ aproape exclusiv noaptea, când poate găsi mai multă pradă, și poate să parcurgă până la 3 km pentru a căuta hrană.

Deci, ce mănâncă?

Se hrănește cu râme, milipede, limacși, melci, gândaci și omizi, rareori cu rozătoare mici și ouă de păsări care clocesc pe sol.

Și iarna ... Să dormim!

Odată cu sosirea sezonului rece, ariciul nu mai poate găsi hrană, așa că soluția este să intre în hibernare: toamna se refugiază într-o vizuină sub grămezi de ramuri și frunze uscate și își reduce la maximum activitatea corpului, economisind astfel energia. Important este că, înainte de a intra în această fază de „pauză”, s-a îndopat cu mâncare deosebit de hrănitoare pentru el, deoarece în timpul hibernării poate pierde aproape 20% din greutatea corporală.

Habitatul

Ariciul vizitează diferite tipuri de medii, atât deschise (cum ar fi peisajul rural), cât și bogate în vegetație (cum ar fi pădurile și zonele cu tufișuri). Este deosebit de ușor să îl observați chiar și în grădini de legume sau pe pajiști, așa că va fi cu siguranță oaspete în grădina dvs. sălbatică!

Își poate face vizuina sub mormanele de ramuri care sunt lăsate uneori după tăiere, sau sub stivele de lemn de foc acoperite, uneori chiar și sub orice le oferă un adăpost. Adăposturile create special pentru ei în grădină, sunt foarte apreciate (vezi protocolul de laborator „Să construim un adăpost pentru ariciul”).

Ariciul

Curiozități

Femela poate naște până la 10 arici mici.

În timpul verii, un arici poate schimba vizuina de până la 20-30 de ori. Când caută hrană, scoate sunete caracteristice, precum şuierături și strănături. În perioada de împerechere, atât masculul cât și femela fac zgomote ciudate. În general, ariciul poate sufla, pufăi, fluiera și striga pentru a exprima diferite stări emoționale și nevoi.

Feriți-vă ... traversează aricii!

Existența rețelilor de drumuri din ce în ce mai dense face deosebit de periculoasă traversarea pentru acele animale care trebuie să se deplaseze în căutarea hranei, pentru un nou bârlog și pentru un nou partener în sezonul de împerechere. Ariciul care, după cum s-a menționat mai sus, poate parcurge până la 3 km pe noapte, se încadrează printre acestea. Posibilitatea ca acesta să fie lovit este foarte mare, pentru că atunci când vede luminile unei mașini nu fuge din instinct, ci se transformă într-o minig. Aceasta este tehnica pe care o folosește pentru a se proteja de prădători, care din păcate nu este fructuoasă în fața unei mașini. Când traficul o permite, dacă vedeți un arici pe cale să treacă sau care deja traversează, ar trebui să-l ridicați ușor și să-l așezați cât mai departe posibil de drum.

Broască râioasă

Denumire științifică → *Bufo bufo*
Denumirea comună → Broască râioasă

Este cel mai mare amfibian nativ prezent în Europa. Mai exact, broasca aparține ordinului Anura, adică fără coadă; are un corp îndesat și puternic, de culoare variind de la brun închis la brun roșcat sau gri gălbui. Pielea este uscată și acoperită cu negi mici.

Pentru ce au nevoie de aceste negi?

Sunt glande care secretă un fel de mucus protector pe care broasca îl folosește pentru a-și menține pielea umedă, protejându-o astfel de deshidratare.

Dacă se simte expusă riscului, din glandele plasate în spatele ochilor (numite parotoide), produce o substanță toxică numită bufotoxină, periculoasă dacă intră în contact cu membranele mucoase. Ce înseamnă? Dacă un prădător precum șarpele de casă mușcă broasca, gura acestuia va intra în contact cu substanța toxică. Deci, nu este altceva decât arma defensivă a broaștei!

Amintiți-vă

Bufotoxina nu este periculoasă la atingere, deci dacă atingeți o broască, nu se va întâmpla nimic; important este să nu vă atingeți ochii, deoarece ar putea provoca iritații și arsuri. Cu toate acestea, regula de bază este să nu atingeți broasca și amfibienii cu mâinile goale, deoarece ați putea fi vehiculul vreunei patologii pentru acest animal. Pielea este un organ deosebit de important pentru amfibieni, care o folosesc și pentru a respira!

Ochii acestui amfibian sunt mari, cam proeminenți, de culoare arămie, portocalie, auriu închis sau maroniu-roșcat, se caracterizează prin pupile orizontale specializate pentru vederea nocturnă și înspre sol, deoarece căutarea prăzii are loc în principal pe pământ.

Broască râioasă

Cu ce se hrănesc?

Insecte, viermi, izopode, arahnide și melci.

Ține limba îndoită în partea din față a maxilarului inferior, apoi o împinge rapid spre exterior când prinde un animal. Prada rămâne prinsă de limba lipicioasă, apoi este dusă în gură și înghițită întreagă.

Habitatul

Broasca râioasă se găsește în păduri, câmpuri cultivate, pajiști, grădini de legume și peluze. Locuiește în locuri umede precum lacuri, râuri, iazuri și șanțuri, numai în perioadele de reproducere, împerechere și depunere a ouălor, dar numai dacă apele sunt constante sau cu curgere lentă și nu prea adânci.

Deplasându-se mai ales noaptea, își petrece ziua sub pietre, în crăpăturile stâncoase sau în gropi săpate în pământ cu picioarele anterioare puternice; nu este neobișnuit, totuși, să o vedeți deplasându-se în timpul zilei când plouă.

Alte informații despre broasca râioasă

Când este atacată, broasca râioasă adoptă o poziție caracteristică, își umflă corpul, își ridică spatele și coboară capul.

Este fidelă locului de reproducere, are obiceiul să revină în fiecare an. În primele zile calde aproape de sfârșitul iernii, broaștele încep să se deplaseze de la locurile de hibernare la locurile de reproducere, făcând adevărate migrații în masă. Ele pot călători până la 2 km pentru a ajunge în zona umedă aleasă! Din păcate, traversează drumuri foarte aglomerate și, prin urmare, riscă să fie omorâte. Femela depune pontă sub forma unui cordon lung gelatinos care poate conține de la 3000 până la 6000 de ouă.

O situație dificilă

Broasca și, în general, toți amfibienii, sunt, în prezent, încă puternic amenințați și în continuă scădere, în principal din cauza distrugerii lente de care suferă habitatele lor, mai ales cele acvatice unde se reproduc.

Amfibieni: animale care duc o viață dublă

Știți cine sunt amfibienii? Salamandrele, tritonii, broaștele, broaștele râioase și altele aparțin acestui grup. Dar ce înseamnă cuvântul „amfibienii”? Provine din grecescul *amphibios*, care înseamnă „ambele feluri de viață”; acest lucru se întâmplă pentru că, în ciuda faptului că au colonizat mediul terestru, în ciclul lor de viață au un stadiu acvatic. Gândiți-vă, amfibienii au fost primele vertebrate care au apărut din apă și au colonizat pământul cu mai mult de 400 de milioane de ani în urmă!

Câteva trăsături ale amfibienilor

- Animale ectoterme (cu sânge rece), corpurile lor nu sunt capabile să producă deloc căldură și temperatura lor se modifică în funcție de cea înconjurătoare.
- Pielea lor nu este acoperită și are glande care secretă un fel de mucus necesar pentru a o menține umedă și a o proteja de bacterii sau alte microorganisme. la unele specii, aceste glande produc substanțe otrăvitoare.
- Pielea este folosită și în respirație.
- Cele patru picioare sunt potrivite pentru deplasarea pe sol, dar și pentru înot.
- Unele au coadă, altele nu.
- Ouăle depuse sunt învelite cu un strat gelatinos.
- Masculii unor amfibieni sunt capabili să emită sunete pentru a atrage femelele și a alunga concurenții, datorită prezenței sacilor vocali.
- Mulți amfibieni au culori strălucitoare, în special pentru a descuraja prădătorii. fiecare culoare este asociată cu capacitatea lor de a produce substanțe toxice.

Amfibieni: animale care duc o viață dublă

... cu coadă și fără coadă

Amfibienii se împart în Urodele și Anure.

Urodelele (care înseamnă „coadă vizibilă”, gr. oura – coadă, delos – vizibil) sunt amfibienii cu coadă, atât în faza larvară, cât și în faza adultă, precum salamandrele și tritonii. Din această cauză mulți oameni îi confundă cu șopârlele, dar fiți atenți, sunt reptile și nu amfibieni!

Anurele (care înseamnă „fără coadă”, gr. an – fără, oura – coadă) din contră, pierd coada în timpul metamorfozei de la mormoloc la adult, cum ar fi broaștele și broaștele râioase.

Ciclul de viață ... etapele acvatică și terestre

Amfibieni: animale care duc o viață dublă

Majoritatea amfibienilor au un ciclu de viață în două etape: adulții, capabili să trăiască pe uscat, în perioada de reproducere se deplasează în bazine mici și mari de apă pentru depunerea ouălor. Când acestea eclozează, apar larvele care respiră prin branhii și, prin urmare, au o viață acvatică. Dar, să o luăm pe rând:

- Adulții depun ouăle în apă în perioada de reproducere, care se schimbă în funcție de specie și loc, dar, în general, se potrivește cu primăvara sau sfârșitul sezonului rece (între februarie și mai). unii amfibieni se deplasează de la locul în care au petrecut iarna în hibernare către bazinul de apă unde vor depune ouăle. alții își petrec perioada de hibernare direct lângă locul de reproducere. acest lucru se schimbă și în funcție de specie și loc.
- Ouăle pot fi depuse în grămezi gelatinoase în vegetația apelor stagnante sau a pâraielor cu curent slab, așa cum fac unele broaște. broaștele râioase își depun ouăle în cordoane gelatinoase, printre tulpinile plantelor acvatice. iar tritonii depun ouăle individual, nu în grămadă, fixându-i și pe vegetația acvatică.
- Din ouăle anurelor (fără coadă) se dezvoltă mormoloci, din cele ale urodelelor (cu coadă), larvele. mormolocii, complet diferiți de viitoarea formă adultă, nu au picioare, au branhii exterioare și o coadă puternică și mobilă care le permite să înoate. larvele urodelelor, pe de altă parte, arată ca adulți în miniatură, și sunt și echipate cu branhii externe.
- Metamorfozarea. la anure, mormolocul începe mai întâi să dezvolte picioarele din spate, care vor fi urmate la scurt timp de dezvoltarea celor din față. în acest moment, distincția dintre cap și trunchi începe să fie văzută, iar coada se reduce progresiv, până la dispariția sa completă. în timpul metamorfozei se dezvoltă plămânii, care iau locul branhiilor atunci când individul tânăr va părăsi viața acvatică.

La sfârșitul acestui proces, anurele și urodelele sunt gata să iasă pe uscat.

Insectele acvatice: ciclul de viață

Iazurile, bălțile, lacurile mici, cursurile mici de apă și alte zone umede mai mici, apar adesea ca un habitat de mică importanță, când, de fapt, sunt bogate în biodiversitate.

Există multe insecte care trăiesc în apele liniștite sau curgătoare și care își pot petrece acolo tot ciclul de viață sau doar faza larvară. Gândiți-vă că prezența unora dintre aceste insecte în astfel de medii este atât de importantă încât este utilizată pentru a evalua starea de sănătate a apei în care se găsesc.

Cum respiră în apă

Unele au evoluat astfel încât pot absorbi oxigenul disponibil în apă, altele continuă să aibă nevoie de oxigenul existent în aer, și ies din apă pentru a respira. Printre acestea din urmă se numără nepidele, cunoscute și sub numele de scorpioni de apă. Este un hemipter cu o structură deosebită numită sifon, care îi permite să preia oxigenul necesar când se ridică la suprafață. La alte specii, aerul formează o bulă de aer sub aripile sclerificate și întărite (numite elitre), ca la buhaiul de baltă, sau sub abdomen, ca la ploșnița de apă; în acest fel, oxigenul trece din apă în bula de aer și este apoi absorbit de organism. Larvele libelulelor și ale unor efemeroptere s-au adaptat în schimb să absoarbă oxigenul dizolvat în apă prin dezvoltarea unor structuri speciale, spiraculele.

Așa cum s-a menționat mai sus, unele insecte acvatice sunt legate de apă pe întregul lor ciclu de viață, de la ou până la stadiul adult, în timp ce în altele doar în cel larvar. Să vedem câteva exemple:

Insectele acvatice: ciclul de viață

Scorpionul de apă

Denumire științifică → *Nepa cinerea*

Se numește astfel pentru că se aseamănă cu scorpionul, în special datorită picioarelor anterioare dezvoltate (utilizate pentru a apuca prada) și datorită sifonului, folosit pentru a respira. Femela depune ouăle primăvara, pe vegetația acvatică. Larvele care apar trăiesc în apă și suferă 5 năpârliri înainte de a deveni adulte. Tinerii arată ca niște adulți în miniatură.

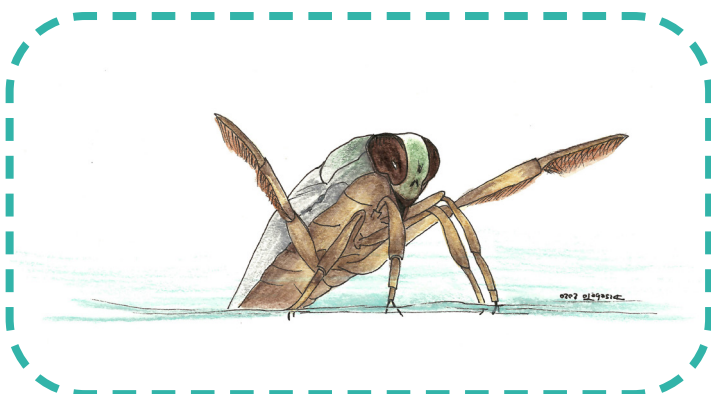
Buhaiul de baltă

Denumire științifică → *Dytiscus marginalis*

Ouăle sunt depuse pe frunze plantelor acvatice și, fiind o operație care necesită timp și precizie, poate continua chiar și timp de zece săptămâni. Larva în curs de dezvoltare arată complet diferit față de adult: în timp ce acesta din urmă are un corp oval și turtit, larva are un corp subțire și îngust. În momentul metamorfozei finale în adult, larvele se îngropă în noroiul iazului. Toate etapele de dezvoltare sunt acvatice.

Ploșnița de apă

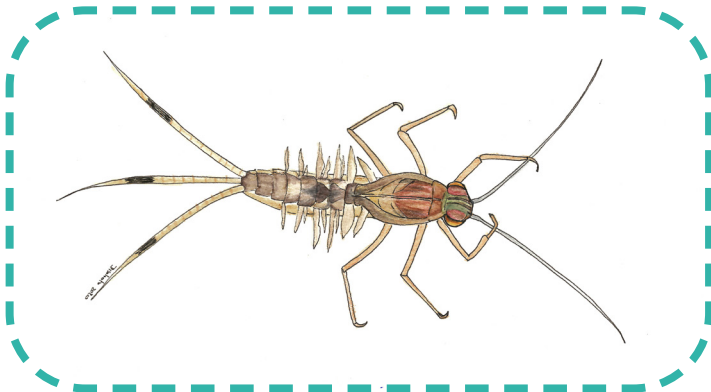
Denumire științifică → *Notonecta glauca*

Înoată cu „burta în sus”, vâslind cu picioarele din spate. În etapa adultă, poate zbura pentru a se deplasa de la o suprafață de apă la alta. Primăvara, femela își depune ouăle în tulpinile plantelor acvatice. Etapele tinere sunt acvatice și similare cu cea adultă, dar fără aripi.

Aquatic insects: life cycle

Ephemeroptera

Larva este acvatică, adultul este terestru. Numele său provine de la durata vieții sale adulte, deosebit de scurtă, 1-2 zile. Larvele respiră prin spiracule, se hrănesc și cresc prin schimbarea sistematică a exoscheletului, prin năpârlire. Locuiesc în noroi sau lipiți de stâncile de pe fundul mării.

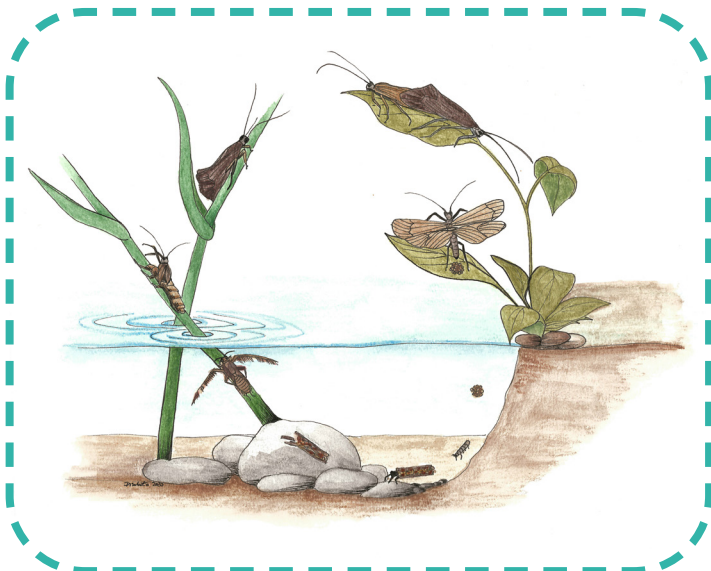

Denumire științifică → *Cloeon dipterum*

Trichoptera

Denumire științifică → *Trichoptera*

Se numește astfel deoarece aripile adulților sunt acoperite de fire de păr scurte (din greacă: trichos = păr; pteron = aripă). Larvele folosesc resturi, bețe, pietricele și alge din mediile acvatice în care trăiesc, pentru a construi o carcasă de protecție, un fel de „casă mobilă”. Chiar înainte ca aceasta să se transforme în pupă, larva sigilează deschiderile din față și din spate, lăsând doar o găurică pentru ca să intre apa cu oxigenul necesar pentru a respira. În interiorul carcasei are loc transformarea în adult, care, odată dezvoltat, va înota spre suprafața apei pentru a ieși și a zbura.

În căutarea insectelor acvatiche

- Lumea subacvatică este unul dintre cele mai fascinante spectacole ale naturii. Dacă începeți să o priviți, ușile dvs. se vor deschide către un microcosmos interesant.

Doar urmați aceste sfaturi simple:

- Explorează întotdeauna cu atenție orice „colecție” de apă: pâraie, iazuri, bazine; chiar și o băltoacă mică poate găzdui forme de viață interesante
- Aduceți întotdeauna cu dvs. o plasă și niște recipiente: boluri, borcane, oale, etc. Cutiile mici pentru animale sălbatice sunt bune
- Scufundați plasa și treceți-o foarte încet pe fundul apei, între noroi și vegetație
- Ridicați plasa și puneți totul în diferite recipiente
- Acum trebuie doar să începeți să observați!

Libelulele: prădători redutabili

Libelule sunt printre cele mai fascinante insecte pe care le puteți observa (de primăvara până toamna) în timp ce zboară repede și aproape de bălți, iazuri, lacuri, pâraie, râuri sau pajiști inundate.

Acestea aparțin ordinii Odonatelor, acestea sunt caracteristicile care le fac insecte inconfundabile:

- Un abdomen lung și subțire, împărțit în 11 segmente;
- 4 aripi, de obicei transparente, caracterizate prin vene groase și subțiri. aceste aripi se pot mișca separat una de cealaltă, permițând insectei să zboare și înapoi;
- Ochii foarte dezvoltati și compuși, care fac libelula sensibilă la orice mișcare;
- antene scurte;
- Culori vii, strălucitoare: albastru, violet, verde, bronz, stacojiu, roz, roșu, galben, adesea combinate între ele;
- Picioarele dezvoltate și orientate înainte, care sunt utilizate de libelulă pentru a se urca pe plante

Libelele sunt împărțite în:

Zygoptera

Termenul înseamnă „aripi similare”. Libelulele zigoptere își țin aripile închise deasupra abdomenului, atunci când se odihnesc. Ochii sunt așezați pe ambele părți ale capului, distanți unul de celălalt.

Denumire științifică → *Enallagma cyathigerum*

Anisoptera

Termenul înseamnă „aripi diferite”. Aceste libelule anisoptere își mențin aripile întinse chiar și în repaus, iar cele din față sunt mai mari decât cele din spate. Sunt mai bune la zbor decât la libelulele zigoptere și au doi ochi mari uniți.

Denumire științifică → *Anax imperator*

Prădătorul numărul unu

Libelulele sunt prădători abili, atât ca larve, cât și ca adulți.

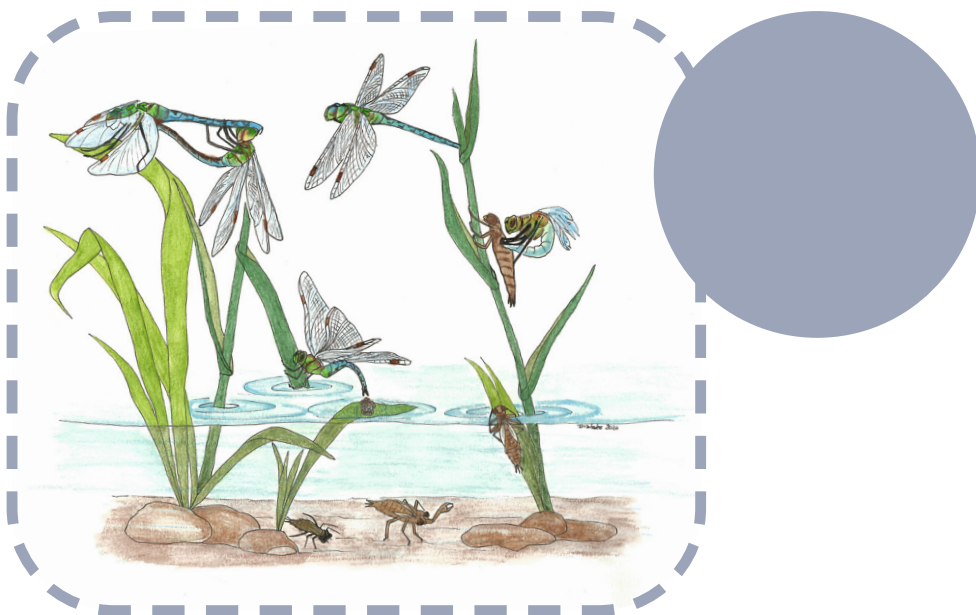
Larva, care are o viață acvatică (vezi protocolul informativ despre ciclul de viață), se ascunde de obicei în noroi sau în mijlocul vegetației lacului, așteptând momentul potrivit pentru a prinde o pradă. Pentru a o captura, folosește ceea ce se numește „mască”, adică buza inferioară transformată, care în momentul atacului se extinde, permițându-i să prindă rapid chiar și animale dinamice. Larvele se hrănesc cu: muște și chironomide, moluște, mormoloci, larve de tritoni în stadiile incipiente ale dezvoltării, alevini (puii de pești) și cu alte libelule.

Libelula adultă, care are o viață aeriană, își prinde și își devorează prada în zbor, lansând un atac rapid și deosebit de silențios, care reușește în 95% din cazuri. De aceea această insectă este unul dintre cei mai redutabili prădători din natură. Principalele saleăzi sunt musculițele, țânțarii, fluturii, efemeropterele și trichopterele. Are un aparat bucal potrivit pentru mestecarea ăzării, cu mandibule puternice dințate.

**Libelulele:
prădători
redutabili**

Ciclul de viață

Particularitatea ciclului de viață al libelulelor și al multor alte insecte constă în faptul că au o fază aeriană (adult) și o fază acvatică (larvă): să o vedem mai îndeaproape! Pentru a se reproduce, masculul agață femela, iar perechea formată pe durata acuplării are forma unei inimi. Femela depune ouăle în apă în vegetație sau le răspândește: larvele acvatice apar într-un timp care poate varia de la 2 săptămâni la câteva luni, în funcție de specie. Aceste larve suferă o serie de năpârliri până când este timpul să urce pe o tulpină a vegetației și să iasă din apă. Aici începe metamorfozarea la adult, exuvia care acoperă larva se usucă și se rupe la nivelul abdomenului. Libelula iese din acest înveliș, începe să-și întindă aripile și să-și extindă abdomenul, atingând dimensiunea finală; acest proces poate dura de la câteva minute la aproximativ două ore.

Bioindicator

Libelulele sunt considerate „bioindicatori” ai stării de sănătate a mediului; frecvența apei curate, astfel încât reducerea sau dispariția lor într-un pârau, lac sau alt mediu acvatic, poate indica o deteriorare a calității acestuia.

Ce să faceți primăvara

Calendar: ce să faceți și când

După cum știți, primăvara este timpul pentru trezire și pregătire:

Dacă doriți să plantați garduri vii, vă sfătuim să o faceți acum: primăvara se înrădăcinează bine, în timp ce în sezonul următor se vor înrădăcina prost și cu dificultate.

Același lucru este valabil și pentru tăiere: profitați acum, înainte ca plantele să încolțească și să apară primele frunze.

Primăvara este, de asemenea, cel mai bun moment pentru a pregăti solul pentru noi plante: este timpul să săpați și să fertilizați!

Primăvara puteți grebla cu ușurință frunzele pe sol: odată ce frigul a trecut, insectele s-au trezit și nu există riscul de a le face rău.

Înghețul de noapte a trecut, deci nu mai este necesar să protejați rădăcinile plantelor perene.

Vă sfătuim să vă orientați plantele cățărătoare fixându-le pe suporturi specifice.

Acesta este momentul potrivit pentru a semăna plante anuale..

În unele porțiuni ale pajiștii, lăsați iarba să crească și cosiți-o doar la sfârșitul verii.

Udați în mod regulat plantele noi și răsadurile tocmai germinate din semințe.

La începutul primăverii, de îndată ce frigul de iarnă s-a terminat, construiți iazul: când amfibienii ies din starea de hibernare, îl vor găsi disponibil să le primească ouăle.

Începutul primăverii este, de asemenea, cel mai bun moment pentru amenajarea cutiilor cuib, a ieslei și pentru construirea hotelului pentru insecte. Dacă nu pierdeți timpul și alegeți momentul potrivit, vă veți bucura de prezența micilor voștri prieteni primăvara și vara!

Ce să faceți vara

Calendar: ce să faceți și când

Vara este o fază ceva mai stabilă și mai „liniștită”: grădina dvs. sălbatică nu are nevoie de numeroasele lucrări din perioadele pregătitoare precum primăvara și toamna. Cu toate acestea, sunt necesare unele lucrări de întreținere și în această perioadă. Iată câteva sfaturi:

Orientați plantele cățărătoare fixându-le pe suporturi specifice.

Tăiați flori uscate: veți da plantei o forță de viață nouă și mai multe oportunități de a produce flori noi.

Aceasta este perioada ideală pentru a aduna semințele plantelor: le veți semăna din nou în anul următor.

Nu tăiați plantele și tufișurile vara: puteți ucide sau deteriora ouăle și crisalidele.

Lăsați iarba să crească mai mult decât de obicei (5-9 cm).

Udați noile plante, acordând o atenție deosebită plantelor din ghivece care, trăind într-un spațiu mai mic și cu o cantitate limitată de pământ, tind să se usuce mai frecvent.

Îndepărtați plantele acvatice în exces din iaz. O recomandare: nu le aruncați, ci lăsați-le așa cum sunt pe pământ lângă apă. În acest fel, veți oferi tuturor animalelor prezente posibilitatea de a reveni la iaz.

Instalați un bol plin cu apă în grădină, astfel încât păsările să poată bea din el: dacă în această perioadă insectele abundă peste tot, deoarece apa este greu de găsit.

Ce să faceți toamna

Calendar: ce să faceți și când

Toamna este o perioadă foarte delicată: natura intră într-o stare generală de liniște și mulți oaspeți din grădina dvs. își reduc activitatea la minimum, economisindu-și energia cât mai bine posibil. Temperaturile scad, resursele alimentare sunt rare, iar animalele trebuie să se protejeze în mod adecvat. Multe plante își suspendă activitatea vegetativă. Numeroase animale hibernează, în timp ce altele rămân active chiar și în cele mai reci luni: dar, indiferent de alegerea lor, au nevoie de multă energie ... Practic, este o perioadă foarte dificilă în care, totuși, se pregătesc pentru viitor: plantele și animalele se vor reîntoarce la primăvară, mai energice și mai pline de viață ca niciodată...

Dar ce să faceți în această perioadă pentru a vă ajuta grădina și oaspeții? Iată câteva sfaturi simple pentru dvs.:

Dacă nu ați făcut-o deja la începutul primăverii, toamna este momentul ideal pentru a amplasa cutii cuib pentru oaspeții dvs. prietenoși: punând adăposturi în această perioadă, prietenii dvs. vor avea mult timp pentru a le localiza, inspecta și verifica dacă sunt potrivite pentru nevoile lor înainte de a le ocupa primăvara. După cum știți, oaspeții dvs. sunt destul de precauți, prudenți și suspicioși...

Nu aruncați florile ofilite, ci lăsați-le pe plantă pentru a-și putea răspândi semințele.

Acesta este momentul perfect pentru plantarea bulbilor de primăvară.

Dacă nu ați făcut-o la începutul primăverii, acum este momentul să plantați arbuști și arbori.

Chiar și în ce privește iaz, dacă nu l-ați construit la începutul primăverii, toamna este cel mai bun moment pentru a începe să lucrați: vă recomandăm să săpați gaura și să o lăsați să se umple spontan cu apă de ploaie.

Dacă aveți deja iazuri în grădină, curățați frunzele care cad din arbori în această perioadă.

La sfârșitul toamnei (noiembrie) devine necesară distribuirea hranei pentru păsări. Atenție însă: nu orice hrană este bună! Verificați în fișa de laborator care este cea mai potrivită hrană.

Ce să faceți iarna

Calendar: ce să faceți și când

Iarna totul se odihnește, iar grădina necesită foarte puține îngrijiri. Cu toate acestea, există câteva activități mici pe care ar trebui să le facem în vederea sosirii primăverii viitoare. Iată câteva mici sugestii:

În locuri adăpostite, puteți efectua deja o pre-însămânțare a unor plante.

La sfârșitul iernii, înainte ca primăvara să explodeze sub toate formele sale, vă recomandăm să efectuați toate tăierile: acesta este cel mai bun moment, acum când seva încă nu curge. Dacă, pe de altă parte, vă tăiați plantele mai târziu, la sfârșitul primăverii, când circulația sevei este reactivată, veți provoca „sângerări” în zona tăieturilor de tăiere, pe unde va curge lichidul.

Rețineți: asigurați-vă că zăpada nu se adună în exces pe ramurile arborilor și arbuștilor, deteriorându-le din cauza greutății sale excesive. Vă recomandăm să scuturați în mod regulat zăpada de pe ramurile arborilor, arbuștilor și gardurilor vii.

Curățați-vă și ungeți-vă uneltele de grădinărit și pregătiți-vă semințele pentru următoarea primăvară.

Protejați cele mai sensibile și delicate plante de rigorile iernii și protejați iazul de îngheț, curățându-l de gheață; de asemenea, vă recomandăm să îndepărtați zăpada din locurile înghețate pentru a permite filtrarea luminii.

Alimentați bine ieslele și împrăștiati mâncare bună pe jos: vă recomandăm să combinați semințele cu bucăți de măr și alte tipuri de fructe.

Spre sfârșitul iernii, când zăpada s-a topit, începeți să răspândiți compost pe straturile dvs. de flori și continuați să oferiți hrană păsărilor, atât în iesle, cât și pe jos, animalele încă au nevoie de aceasta!

De asemenea, vă recomandăm să limitați traficul pe peluză la minimum: dacă terenul este înghețat, îl puteți deteriora.

În timpul iernii, nu atingeți buștenii și tulpinile plantelor moarte, lăsați-le intacte acolo unde sunt: pot conține numeroase omizi, crisalide și larve de insecte xilofage.

Este absolut necesar să evitați să săpați solul în timpul iernii, cu excepția cazului în care este strict necesar: multe crisalide petrec perioada de iarnă sub pământ.

Camera web

Tocmai ați văzut un pițigoi mare zburând spre cutia cuib pe care ați construit-o și apoi ați instalat-o în grădina dvs. sălbatică și vă gândiți... Cine știe ce face înăuntru? Sunt ouă și le clocește? Sau puii eu eclozat deja și s-a dus să caute mâncare? Ei bine, există o modalitate de a afla! Datorită noilor tehnologii, avem capacitatea de a instala camere web în adăposturile din grădina noastră sălbatică: acestea ne vor permite să filmăm în interiorul lor, să descoperim ce fac oaspeții noștri, fără nici cea mai mică perturbare.

Rețineți că introducerea unei camere web într-un adăpost deja ocupat ar putea fi o problemă, deoarece ați putea deranja animalul care l-a ales drept „casă” și riscați să-l abandoneze. Sfatul pe care vi-l oferim este, prin urmare, să echipați imediat adăpostul pe care l-ați construit sau achiziționat cu o cameră web: în acest fel, pe lângă faptul că nu deranjați, veți avea ocazia să observați toate fazele ocupării cuibului! Gândiți-vă ce ocazie unică poate fi să observați depunerea ouălor în cuibul mic ocupat de pițigoiul albastru sau să observați eclozarea acestora sau du-te-vino continuu pentru a aduce mâncare puilor.

V-ați gândit vreodată ce se întâmplă în interiorul cutiei pentru lilieci? Doriți să vedeți îndeaproape ce fac liliecii în timpul zilei în interiorul acestuia sau să înțelegeți cum este folosit în timpul anului?

Toate acestea vor fi posibile datorită camerelor web pe care le puteți instala în adăposturile din grădina dvs. sălbatică!

Cele aflate în prezent pe piață ne oferă posibilitatea de a face conexiuni wireless, sunt mult mai ușor de instalat și de conectat direct la computerul școlii!

Pentru adăposturi mici, cum ar fi cutiile cuib și cutiile pentru lilieci, pentru a evita apropierea prea mare a animalelor din interiorul acestora de camera web, creând aglomerație și oferindu-vă imagini mai puțin clare, poate fi necesar ca în momentul construcției să luați în considerare realizarea unor căsuțe mai înalte cu aproximativ zece cm. Dar acest lucru depinde în mod evident de camera web pe care decideți să o instalați, așa că vă sugerăm să alegeți modele care se potrivesc bine măsurilor cuiburilor cumpărate sau realizate.

Odată ce le-ați instalat, nu mai rămâne decât să vă urăm... vizionare plăcută!

Fotocapcana

Știți ce este o capcană foto și cum funcționează? Cuvântul „capcană” deja ne face să înțelegem că acest dispozitiv vă va ajuta să „captați” ceva. Dar ce? După cum probabil ați ghicit, captează imagini, exact ca orice cameră, cu diferența că nu e nevoie să fiți în spatele obiectivului pentru a face fotografia, cu riscul de a speria animalele pe care doriți să le fotografiați, capcana foto face totul singură!

Este capabilă să surprindă în mod autonom tot ce trece, datorită unui senzor, care este un mecanism care simte mișcările și, prin urmare, îi permite să facă fotografii și, în unele cazuri, chiar și videoclipuri, imediat ce detectează ceva (funcția de înregistrare a videoclipurilor depinde de model).

Capcanele foto de astăzi sunt una dintre principalele instrumente folosite de experți naturaliști și biologi pentru a studia fauna care trăiește într-un anumit loc. Deci, ce instrument mai bun pentru a observa mișcările animalelor care au ales să vă viziteze grădina sălbatică? Puteți vedea ariciul în timp ce vânează insecte și melci noaptea, sau broasca râioasă care în zilele umede iese din adăpostul pe care l-ați creat special, sau, în sfârșit, dacă aveți noroc, ciocănitoarea în timp ce lovește cu ciocul scoarța unui copac! Noaptea am spus? Da, am spus noaptea! Deoarece capcana foto poate face fotografii și clipuri video chiar și pe întuneric, datorită faptului că este echipată cu leduri cu infraroșu care sunt folosite pentru a face „lumină” atunci când soarele a apus. Acesta este un mare avantaj, mai ales pentru observarea acelor animale care se deplasează de obicei noaptea și se odihnesc în timpul zilei. În plus, multe modele de capcane au bliț, astfel încât să puteți face fotografii color chiar și noaptea.

Poziționarea acestui valoros aliat este foarte importantă. Instalarea este foarte simplă, prin cureaua furnizată sau prin utilizarea unor cleme de plastic: capcana foto poate fi montată în scurt timp pe trunchiul unui copac sau pe un stâlp special înfipt în pământ.

Trebuie să evaluați în mod corespunzător zona grădinii sălbatice pe care doriți să o observați. De exemplu, dacă vă interesează să studiați comportamentul ariciului care locuiește în adăpostul construit pentru el, veți amplasa capcana foto într-un punct care reușește să-i surprindă bine „casa”. Sau de ce nu, îndreptați-o spre iazul unde animalele cu siguranță se vor apropia să bea. Alegerea este a dvs.!

Binoclul

Există animale care se vor deplasa în grădina dvs. sălbatică mai ales noaptea, aceasta este de fapt o trăsătură comună a multor mamifere care tind să se deplaseze odată cu lăsarea întunericului, atât pentru că pentru unii este cel mai bun moment pentru a căuta hrană, cât și pentru că este perioada de timp în care omul se deplasează cel mai puțin. După cum am spus, pentru a le observa comportamentul, capcana camerei este un aliat prețios.

Ce instrument putem să folosim, în schimb, pentru a observa cine trăiește și stă în grădina sălbatică în timpul zilei și să ne și permită în același timp să nu ne apropiem prea mult pentru a nu speria animalul?

Aici intră în acțiune un instrument pe care, cu siguranță, îl știți cu toții deja și poate îl aveți acasă: binoclul!

Binoclul este un instrument optic de observare care mărește ceea ce ne înconjoară și, în multe cazuri, ne ajută să observăm mai bine, permițându-ne astfel să vedem detalii pe care altfel nu le-am putea vedea cu ochiul liber. Mai mult, așa cum explică termenul în sine, binoclul înseamnă „doi ochi” și, prin urmare, așa că vom avea o viziune mărită a ceea ce căutăm pentru ambii ochi.

Există multe tipuri și dimensiuni de vânzare, de la cele care vă permit să măriți o imagine la mai puțin de 5 m de la dvs., până la cele care vă fac să vedeți toate detaliile a ceva care se află la mai mult de 500 m distanță. Va trebui să achiziționați cel mai potrivit model în funcție de ceea ce doriți să observați cu binoclul. Pentru a observa fauna din grădina dvs. sălbatică, va fi bun, de exemplu, un binoclu de 7x50, unde primul număr indică mărirea, al doilea diametrul obiectivului.

Toate binocurile sunt echipate cu posibilitatea de focalizare: în mod normal, acestea au un fel de rotiță între cele două oculare, care, dacă este mișcată, face imaginile mai clare în funcție de parametrii optici, adică vederea dvs.

Dar o astfel de tehnologie este folosită pentru a observa ce? Binoclul este folosit pentru a observa toată fauna, ținându-vă la distanță de ea, și este, cu siguranță, instrumentul principal al observatorului de păsări. Si cine e acesta? Este simplu: cel care privește păsările. Pentru a practica observarea păsărilor, nu trebuie să fiți expert în păsări, ci trebuie să fiți un simplu iubitor de natură și să aveți o fire curioasă! Ați putea observa mierla în timp ce zboară printre arbuștii din grădina dvs. sălbatică în căutarea fructelor, sau pițigoiul albastru când iese din cuibul pe care l-ați construit, căutând hrană pentru puii săi. Luați, de asemenea, un caiet unde vă puteți nota observațiile, și un ghid despre păsări, care vă va permite să recunoașteți speciile mai puțin familiare pentru dvs.

Microscopul

Dar dacă doriți să observați detaliile acelor animale prea mici pentru a fi observate cu ochiul liber? Aici intră în joc microscopul! Ați folosit vreodată unul? Știți cum funcționează?

Microscopul este un instrument care ne permite să observăm, mărindu-le, detaliile care altfel ar fi invizibile cu ochiul liber. Se compune dintr-o parte optică (un sistem de lentile și o sursă de lumină) și o parte mecanică. Obiectivul cel mai apropiat de ochiul nostru se numește ocular, iar cel mai apropiat de obiectul care trebuie observat se numește obiectiv. Pentru a avea o imagine clară și nu una estompată sau neclară, și microscopul este echipat cu un sistem de focalizare, care vă permite să găsiți punctul de rezoluție maximă. Cât de mărit este obiectul pe care îl observați? Depinde de valoarea indicată pe ocular și de cea raportată pe obiectiv. De exemplu, dacă primul este 10x și al doilea este 40x, vom avea o mărire de 400x, deoarece cele două numere trebuie înmulțite între ele.

Există, evident, mai multe modele de microscopie, depinzând de funcția pe care trebuie să o îndeplinească. Ați adunat câteva insecte acvatice din iazul grădinii dvs. sălbatice, atât larve, cât și adulți, și doriți să îi priviți mai atent? Ei bine, aveți nevoie de un stereomicroscop, echipat cu două oculare și două lentile, care poate mări de 100 de ori insecta pe care ați prins-o, permițând o vizualizare tridimensională.

Astăzi există și microscopie digitale, echipate cu o cameră în locul ocularului, care transmit imaginea mărită direct pe un monitor, precum cel al computerului; în acest fel, nu veți observa insecta mărită la microscop, ci direct pe computer.

Nici cei mai mici locuitori ai grădinii sălbatice nu vor mai avea secrete pentru dvs.!

